

Алфред Бекер

Криминалните загадки
на **Леонардо**

Кражбата
на водния знак

АЛФРЕД БЕКЕР
КРАЖБАТА НА ВОДНИЯ ЗНАК

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

Селцето Винчи край Флоренция, 1462 година.

Малкият Леонардо и неговият приятел Карло стават свидетели на обир. Маскирани разбойници откъват формата за водния знак на банкнотите на банка „Медичи“ от работилницата за хартия на майстор Андреа ди Марко.

Каква е целта на тази кражба?

За Леонардо и приятеля му Карло има само едно обяснение — някой възнамерява да прави фалшиви пари!

Двамата приятели разполагат с три дни, за да разкрият фалшификаторите...

ГНЕЗДО НА ОСИ

— Трябва бързо да изчезваме оттук, Леонардо!

— Тихо, Карло!

Десетгодишният Карло преглътна с пресъхнала уста. Бръмченето ставаше все по-силно и по-заплашително.

Приятелят му Леонардо стоеше опасно близо до едно гнездо на оси, което откриха в някаква порутена плевня. Леонардо намери гнездото още рано напролет и оттогава често изминаваше пътя, близо час и половина, между селцето Винчи и старата плевня, за да наблюдава работата на осите. През това време той видя как те разшириха гнездото с дървесина от прогнилите греди на плевнята.

Сега гнездото беше голямо колкото детска главичка и беше слепено от материала, който осите правеха от дървесината, която изстъргваха от стените на плевнята. По местата, където бяха стъргали дървото, се виждаха едва забележими резки. Онова, което особено интересуваше Леонардо, беше материалът, от който беше направено гнездото.

Веднъж преди години той успя да разгледа отблизо едно изоставено гнездо на оси, което чичо му намери на тавана. На пипане материалът беше като...

Хартия!

Спомни си за това преди време, защото собствените му запаси от хартия напълно се изчерпаха. През последните седмици Леонардо имаше толкова много идеи, които непременно трябваше да запише, че вече рисуваше и по гърба на листовите и използваше всяко останало празно местенце. Това бяха скици на всевъзможни фантастични машини — въздушни кораби, въоръжени с оръдия, кораби, с които можеше да се плава под водата, но и напълно практични неща, като например машина за въртене на печено, която върти печеното над огъня равномерно, за да не изгаря.

Но щом осите можеха да правят хартия, това вероятно можеше да се използва по някакъв начин и от хората!

За съжаление, чичо му не бе запазил онова гнездо на оси, така че Леонардо не можеше да провери дали не би могло да бъде разгърнато или нарязано на парчета, върху които да се пише.

Леонардо побутна гнездото с клона, който взе от гората.

Бръмченето стана по-силно.

— Ще се ядосат! — предупреди го Карло.

— Трябва да видя къде е входът — отвърна Леонардо. — Освен това вече е почти есен. Повечето оси отдавна трябва да са измрели.

— Тези обаче очевидно са живи, не чуваш ли? — губеше търпение Карло. — Доколкото знам, осите се прогонват с дим или вода, но не и като чукаш с клон по гнездото им!

— Ако използвам дим или вода, ще съсия хартията, от която е направено гнездото. А точно тя ми е необходима. И то колкото се може по-бързо!

— Не ми звучиш много убедително. — Карло отстъпи до отворената врата на плевнята.

— В гнездото едва ли са останали много оси... надявам се да ги прогоня с тази пръчка... — обясни странното си поведение Леонардо и удари още веднъж книжната обвивка на гнездото. Естествено, много предпазливо, за да не го повреди. Нали в края на краищата материалът му трябваше.

От гнездото излетя една оса. Входът беше в сянка, така че не се виждаше какво точно се случва там. Последва я втора оса, след това трета и четвърта... И преди Леонардо да разбере какво става, около главата му бръмчаха поне дузина крайно разгневени насекоми и се опитваха да го ужилят. Леонардо размаха диво ръце и заудря около себе си с клона.

Естествено, не улучи нито една от осите.

Като махаше паникьосано около себе си, той хукна към вратата на плевнята. Карло отдавна вече беше предприел тази спасителна стъпка.

— Нали ти казах! — дочу вика му Леонардо, но някак много, много отдалече.

Осите нападаха от всички страни с яростно бръмчене.

— Към реката! — извика Карло. — Към реката!

Близо до плевнята течеше рекичка, която малко по-нататък се вливаше в Арно. Леонардо хукна презглава към реката, но през това

време една от осите се промъкна под ризата му и го ужили.

Той тичаше с всички сили, а около него се виеше рояк настървени оси.

Най-сетне достигна брега на реката и без много да му мисли, се хвърли във водата. Сетне загреба с ръце и запръска вода около себе си, докато се убеди, че е прогонил ядосаните малки нападатели.

Карло беше на брега и също размахваше ръце около себе си. Явно сега осите изливаха гнева си върху него.

— Скачай при мен! — извика Леонардо.

И в следващия миг Карло също скочи в реката, защото нямаше друг изход. Когато момчето се гмурна под водата, осите най-сетне го оставиха на мира.

След малко той излезе на повърхността и се изтръска като мокро куче.

— И всичко това заради теб! — избухна Карло. — Защо никога не слушаш какво ти говоря!

— Добре де, добре, ти винаги знаеш всичко предварително — измърмори Леонардо.

— Ами естествено! Всяко дете знае, че не може просто така да се бърка с пръчка в гнездо на оси.

— Целият съм нажилен — установи мрачно Леонардо.

Ръцете му бяха покрити с червени петна, които започваха да се подуват. Леонардо ги потопи в реката.

Карло също огледа ръцете си и въздъхна с облекчение.

— За щастие, на мен ми се е разминало!

Двете момчета се измъкнаха от реката, мокри до кости. Леонардо вървеше бос, Карло обаче беше с обувки, които жвакаха на всяка крачка. Той седна, събу обувките си и изсипа водата от тях.

— Ще си имам ядове, като се появя с тези обувки вкъщи — поклати глава той. — Имаш ли представа колко са скъпи!?

Карло беше изключение в селцето Винчи, от което бяха двете момчета, защото повечето местни деца не носеха обувки през лятото. Но бащата на Карло беше търговец и достатъчно заможен, за да може да си позволи синът му да ходи обут през цялата година.

— Хайде да отидем на слънце, така ще изсъхнем по-бързо — предложи Леонардо.

— Страхотна идея!

— А на теб хрумва ли ти нещо по-добро? Виж онази поляна там, на високото. Слънцето горе ще пече до късно вечерта и дотогава, надявам се, ще изсъхнем.

— Ние може и да изсъхнем — съгласи се Карло. — Но обувките ми едва ли.

— Все ще измислим нещо до довечера.

— Няма да е зле да измислиш някое много убедително оправдание. Нали винаги ти идват страхотни идеи, Леонардо? Хайде, направи усилие в този спешен случай! Напрегни си мозъка. Ти ме забърка в тази каша!

Като две мокри кутрета момчетата се изкатериха по хълма, където слънцето щеше да грее до късно вечерта. Оттам също така можеше да се огледа цялата околност.

Тревата беше изсъхнала и прегоряла от слънцето. Освен това очевидно наскоро по поляната бяха пасли овце, защото на много места пръстта беше оголена. Леонардо и Карло си избраха удобно място за сядане.

Леонардо опипа внимателно ужилванията си. Те се подуваха все повече и боляха дори само при леко докосване.

— Сам си си виновен! — заявя Карло. — Как можа да ти хрумне такава глупост — да дразниш оси?

— Мислех, че опитът си струва!

— Мда, сега поне със сигурност знаеш, че не е така.

— Благодаря! Пожелавам на всеки да има състрадателен приятел като теб — засегна се Леонардо.

— А ти прояви ли някакво съчувствие към мен? Та осите нападнаха и мен! За тях ние двамата бяхме нападателите, които искат да унищожат дома им.

— Е, да, но на теб ти се размина — уточни Леонардо.

— Да, но ако питаш мен, това си беше чист късмет.

Момчетата спориха още известно време, като се обвиняваха взаимно, след това потънаха в мълчание. Мислите на Леонардо отдавна вече не бяха при гнездото с оси. Само болезнените ужилвания му напомняха непрекъснато за тях. А иначе, той отново се беше замислил за машината за въртене на печено, върху която работеше

напоследък. Едно вятърно колело, задвижвано от топлия въздух, който се издига над огъня, щеше да върти шиша с месото. Колкото по-горещ беше огънят, толкова по-бързо щеше да се върти шишът и това щеше да предотвратява изгарянето на месото.

Но за съжаление при конструирането на машината за въртене на печено изникнаха трудности, които Леонардо не беше предвидил. Първо дядо му, при когото живееше, се ядоса, че Леонардо тайно от него е откъснал шиша му за печене и си прави някакви опити с него в мръсната конюшня.

Освен това вятърното колело, което той сглоби от дъски, се оказва твърде тежко и не се въртеше, защото топлата въздушна струя не беше достатъчно силна.

Ще трябва да измисля нещо друго, мислеше си Леонардо. Ето защо беше толкова важно да намери най-сетне отнякъде хартия, за да може да си записва всичко, което му хрумне.

— Я кажи, защо всъщност беше толкова важно да се изгонят осите от гнездото? — прекъсна накрая Карло дългото мълчание. Гневът му като че ли беше попреминал.

— Нали ти обясних — отвърна Леонардо, все още малко ядосан. — Трябва ми спешно хартия. Но в момента хартия се намира трудно и освен това тя е невероятно скъпа, така че дядо нареди да бъде поспестовен с нея. Но аз вече съм запълнил с рисунки всички празни места по листовете, които имам.

— Ами ако изтриеш нещо от старите рисунки? — хрумна му на Карло. — Това не е ли решение?

Леонардо въздъхна.

— Ти измисли наистина гениално решение на моя проблем! — поклати глава той. — Би ли ми обяснил как да преценя кои от моите идеи да унищожа и кои да запазя?

— Ами след като няма друга възможност...

— Никога не бих могъл да преценя такава нещо — поклати отново глава Леонардо.

— Ама това е съвсем просто — възрази Карло. — Запазваш добрите идеи и изтриваш не толкова добрите.

Леонардо се разсмя с пресипнал глас.

— О, защо наистина не е толкова просто? Как бих могъл да знам дали някоя идея, която днес не ми изглежда чак толкова важна, след

няколко години няма да е точно това, което ми е необходимо?

— Е, да, това и аз не бих могъл да ти кажа — призна Карло. — Би ли оставил на мен да преценя?

— Със сигурност не — поклати глава Леонардо. — Не, идеята да трия не е добра. Вместо това трябва да си набавя отнякъде още хартия!

— Баща ми казва, че в момента хартията навсякъде е много малко — сети се Карло. — Дори във Флоренция било трудно да намериш хартия.

— И каква е причината? — попита мрачно Леонардо.

— Защото работилниците за хартия не могат с производството. Затова и цената е толкова висока.

НЕВОЛИТЕ НА ВЕХТОШАРЯ

Дрехите на двете момчета не бяха още изсъхнали, но те все пак решиха да тръгнат към Винчи. На пътя за Емполи те срещнаха човек, който, потънал в пот, буташе голяма ръчна количка.

Тук пътят се изкачваше нагоре и бутането на количката явно изискваше твърде голямо усилие.

Когато съзря Леонардо и Карло, той се стресна, сякаш се страхуваше от преследвачи. В следващия миг обаче видя, че това са само две деца, и се успокои. Спря, остави количката на пътя и се протегна. Сетне разтри раменете си, които очевидно го боляха.

Беше едър и силен, имаше тъмна брада и носеше дълга риза от сив лен, цялата в кръпки. Под нея се виждаха тесни панталони. Обувките му бяха много износени.

Той със сигурност не е богат човек, помисли си веднага Леонардо. Приличаше по-скоро на земеделец от околността.

— Ама че ме изплашихте! — възкликна мъжът. — Промъквате се така, че всеки нормален пътник да си помисли, че искате да го нападнете!

— Много съжалявам, че те изпласихме — рече Леонардо. — Не беше нарочно.

Леонардо видя, че количката е натоварена с дрипи. Мъжът явно беше един от онези вехтошари, които пътуват от село в село и прибират дрехите, които бяха толкова износени, че и при най-добро желание не можеха да бъдат закърпени.

Мъжът се огледа и обърна поглед назад. Той сякаш очакваше някого.

Сетне огледа внимателно Леонардо и Карло и смръщи чело.

— Вие да не сте се къпали в реката?

— Ами... ние... паднахме във водата — отвърна неопределено Леонардо. Беше му твърде неудобно да разкаже истината.

— Щом като и без това вече сте мокри, вероятно няма да имате нищо против да се поизпотите, момчета.

Леонардо и Карло се спогледаха в недоумение.

Какво ли иска да каже вехтошарят?

Но още преди някой от тях да попита, чудатият мъж, след като още веднъж се огледа доста нервно, премина към същността на предложението си.

— Вие двамата изглеждате доста силни. Аз пък много бързам и имам нужда от едно-две яки момчета, които да ми помогнат да избутаме тази количка колкото се може по-бързо до новата хартиена воденица на Андреа ди Марко.

Леонардо вече беше чувал, че хартията се прави от стари дрехи. И понеже напоследък търсенето на хартия беше много голямо, хартиените мелници никнеха като гъби след дъжд.

— Ти идваш от Винчи — реши Леонардо.

Вехтошарят вдигна рамене.

— Така е... И какво от това? Има ли значение къде съм бил последно? Навсякъде има стари дрехи.

— Да, но събирачът на стари дрехи, който обикновено идва във Винчи, е друг, познавам го добре. Казва се Мартино и аз не мога да си представя, че ще търпи друг вехтошар да събира дрипите в неговия район.

— Мартино ли? — попита вехтошарят. — Познавам го добре. Районът му е голям, така че вече не смогва да свърши работата си сам. Затова му помагам. Но ако този товар парцали не бъде занесен колкото се може по-бързо до работилницата за хартия на Андреа ди Марко, ще си имам големи ядове! Там се работи ден и нощ, а тъпкачките, които смилат парцалите на каша, спират само на Света неделя, защото епископът настоява за това. Ако зависеше от Андреа, той щеше да работи и по празниците и нямаше да спре воденицата дори по време на светата литургия.

— Но щом като във фабриката на Андреа ди Марко се работи толкова много, аз вече изобщо не разбирам защо в момента хартията е толкова малко, както никога преди — почуди се Леонардо.

Събирачът на стари дрехи свъси вежди и на челото му се появи дълбока бръчка.

— Много питаш! Нямам време да отговарям на въпросите ти! Ще ми помогнете ли или не? Ще получите половината от това, което ще ми плати Андреа за този товар дрипи.

Леонардо и Карло размениха бързи погледи. Но решението всъщност беше взето отдавна.

— Защо не? — рече Леонардо и си помисли, че със своя дял вероятно би могъл да си купи няколко листа хартия.

Карло потри ръце.

— Едва ли ще е толкова трудно! — рече той.

И така двете момчета си плюха на ръцете и подхванаха количката от двете страни на вехтошаря. И докато се усетят, тримата се озоваха на върха на хълма. След като преодоляха възвишението, пътят тръгна надолу и бутането стана по-леко, но в далечината вече се виждаше следващият хълм. После минаха през една гора. Отляво и отдясно на пътя се занизаха криви дървета, чуваше се бълбукане на вода.

— Надявам се, че до мелницата за хартия не остава много път! — изпъшка Карло, който беше почти на края на силите си.

Леонардо не беше в по-добро състояние от него.

— Ще трябва да издържите още малко — рече задъхан вехтошарят.

Внезапно той подскочи стреснат. Обърна глава и се послуша. В гъсталака между дърветата се чу пукане. В следващия момент от храстите изскочиха петима мъже. Бяха въоръжени със сопи и им преградиха пътя.

Вехтошарят спря количката и се обърна.

— Нападение! — извика той.

— Можеш да избягаш, ако искаш — извика единият от мъжете и размаха заплашително сопата, — но количката с дрипите остава тук!

Сега от храсталаците приближи още един мъж. Леонардо го позна веднага. Това беше Мартино — вехтошарят, който често обикаляше със своята количка из Винчи и околността.

— Какво се чудиш, Лудовико? — викна му Мартино. — Във Винчи ме предупредиха, че се е навъртал друг събирач и е прибрал всичко до последната дрипа. За мен не беше останало нищо!

Вехтошарят Лудовико вдигна отбранително ръце.

— Виж сега, Мартино, аз...

— Не, сега ти ще видиш, Лудовико! Изчезвай, преди аз и моите приятели да сме те наредили хубаво със сопите, та добре да запомниш

кой е твоят район!

— Трябва да му дръпнем един бой, иначе непрекъснато ще прави това! — обади се един от мъжете със сопите.

— Ще си получите наказанието за това! — заяви Лудовико. — Нападение над почтен вехтошар! Колко подло!

— Не, ти си този, който нарушава правилата! — отвърна Мартино.

— Ти си крадец! — побесня Лудовико.

— Не, ти си крадец, защото тези дрипи всъщност принадлежат на мен. Те са от моя район. Свободен си да си избереш твой район, но в моя район нямаш работа!

— Ти, псе такава! — сипеше огън и жупел Лудовико.

Мартино се приближи към количката и разрови дрипите, като през това време гледаше Леонардо и Карло, застанали неподвижно от двете страни на Лудовико.

— Леонардо! Карло! — позна ги Мартино. — И вие помагате на този крадец? Не ви ли е срам! Как ви хрумна да вършите такава нещца!

— Той каза, че ти помага и пътува по твоя заръка — обясни Леонардо.

— Лъжец, ето какъв е той! Добре, че успяхме да го спрем, преди да продаде товара си на мелницата. — Мартино още веднъж обърна лице към Лудовико. — Ти какво си мислеше, че като подмамиш тези невинни деца да бутат количката, ще стигнеш по-бързо до работилницата на Андреа? Направил си сметката си без нас!

Мартино сграбчи Лудовико за яката, а той се задърпа силно. В следващия момент двамата се сборицаха и паднаха на земята.

Лудовико удари силно Мартино и го хвърли настрана. След това се изправи и хукна да бяга, колкото му държаха краката.

— След него! — извика един от мъжете със сопите.

Но Мартино само поклати глава. От носа му капеше кръв. Минаха няколко мига, преди да успее да заговори.

— Оставете го! По-важното е сега дрипите да стигнат до работилницата.

— Ние наистина нямахме представа — извини се притеснено Карло.

— А аз дори ви вярвам — рече Мартино. — Но щом сте готови да помагате, няма да е зле да помогнете и на мен. — Той се обърна към

приятелите си. — Всеки, който помогне да избутае количката до работилницата, ще получи по една медна монета. Честна дума!

— Ние сме ти приятели, Martino — взмути се един от мъжете. — Но ако са ти излишни, защо да не приемем по една медна монета! Тази количка сигурно е доста тежка. Не може да се отрече, че този Лудовико доста се е постарал...

— Да, само дето не е имал право да събира в моя район — изръмжа Martino. — Съвсем сериозно, хора, ще се радвам, ако ме придружите до работилницата за хартия, защото кой знае какво ще му хрумне на Лудовико, за да си върне дрипите!

Леонардо и Карло помагаша с всички сили при бутането на количката, а и другите мъже се възползваха от възможността да спечелят медна монета.

Кой знае защо, Леонардо през цялото време си мислеше, че работилницата се намира някъде наблизо.

Но много се лъжеше. Измина още почти час и половина, докато най-сетне зад възвишенията в далечината се появи покривът на работилницата. Но понеже всички бутаха здравата и се сменяха често, групата напредваше доста бързо.

Работилницата се намираще на брега на Арно. Още отдалеч се чуваше едно особено думкане.

— Това трябва да е тъпкачката за дрипи — обади се Леонардо.

Martino кимна.

— Точно така! Ти явно вече си чувал нещо за работилниците за хартия, така ли?

— Да, баща ми е нотариус. Той подготви договора, с който Андреа ди Марко закупи воденицата — обясни Леонардо. — И тогава ми обясни какво представлява работилницата за хартия.

— Добрият Андреа... Той постъпи много предвидливо, когато преустрои воденицата за зърно в работилница за хартия — рече Martino. — Бог е свидетел, че ако имах необходимите пари да си позволя една воденица, бих направил същото. Този занаят има бъдеще. Откакто има книгопечатане, търсенето на хартия нараства с всяка следваща година. — Martino вдигна рамене. — Но за такива като мен остава само събирането на дрипи.

— Я не се оплаквай, Мартино! — упрекна го един от мъжете, които му помогнаха да си върне количката с дрипи от Лудовико. — Ти имаш добри доходи и голям район само за теб. Не всеки може да се похвали със същото.

Останалите закимаха одобрително.

Голямото воденично колело се въртеше и с помощта на зъбчати колела задвижваше машината за смилане. Десетки чукове тъпчеха и смिलाха дрипите, докато се превърнат в каша от влакна.

Андреа ди Марко беше широкоплещест мъж с голям корем и гъсти черни мустаци. Носеше оплескана с туткал престилка и с гръмовния си глас държеше нащрек чираците и калфите, които работеха в хартиената работилница.

Лицето му се разведри, когато видя количката с дрипи.

— Какво виждат очите ми? Цял товар дрипи! Толкова много, че преливат от количката. Вече се притеснявах, че след два дни ще трябва да спра временно тъпкачката, просто защото нямам достатъчно суровина. Но ти ме спаси, Мартино! — Той потупа приятелски Мартино по рамото и огледа приятелите му и двете момчета. — Но както виждам, ти си имал и много помощници. Не знам защо другите вехтошари напоследък ми носят толкова малко материал. А и ти закъсня повече от обичайното!

— Става все по-трудно да събера достатъчно дрипи — отвърна Мартино. — В малките села живеят обикновени хора, които не могат да си позволят да купуват всяка година нови дрехи и да изхвърлят старите.

— Да, да, прав си — кимна Андреа ди Марко. — Всички казват, че става все по-трудно. Моят праядо ми разказваше как дори при богатите хора някои дрехи биват наследявани, защото са много скъпи! Тогава как да очакваме, че обикновените хора ще имат достатъчно парцали!

— Защо не използвате по-евтина суровина, майстор Андреа? — намеси се в разговора Леонардо.

Андреа ди Марко подпря яките си ръце на кръста и погледна намръщено момчето.

— Я виж ти, какъв умник имало тук! Още не се виждаш от земята, а си мислиш, че разбираш нещо от производство на хартия?

Леонардо се поклонил едва-едва и отвърна:

— Името ми е Леонардо да Винчи...

Майстор Андреа се разсмя с пълно гърло.

— Леонардо от село Винчи — това, естествено, много ме впечатли! — присмя му се той.

— Не бива да го подценявате — намеси се Мартино. — Той е синът на нотариуса господин Пиеро д'Антонио, който ви подготви договора за покупка на воденицата.

— А, така ли... — измърмори майстор Андреа и очевидно му стана неудобно, че е взел на подбив Леонардо. — Нищо против, но да ти кажа, че много възрастни си блъскат главите върху въпроса, дали не може да се произвежда хартия от по-евтин материал, и досега не са стигнали до разумно решение.

— Защо просто не вземете дърво, майстор Андреа? — предложи Леонардо.

— Как се сети точно за дърво, момче?

— Защото осите правят от дърво материал, много подобен на хартията, и строят от него гнездата си. Тогава защо и хората да не могат да го използват? Във всеки случай дървото може да се набави по-лесно от дрипите. И тъй като и без това ще трябва да се смели, докато се превърне във влакнеста каша, качеството му няма да е от значение. А стърготините и други отпадъци от дърводелниците ще можете да получавате безплатно!

— Каква странна идея ти хрумна, момчето ми... Но сега предлагам първо да отнесем дрипите във воденицата!

ВОДНИЯТ ЗНАК НА МЕДИЧИТЕ

Мъжете грабнаха по една купчина стари дрехи от количката и ги понесоха към воденицата. Леонардо и Карло също се включиха. Майстор Андреа ди Марко ги поведе към вътрешността на работилницата, където те хвърлиха дрипите в голям казан. В казана имаше около педя вода, която бързо напои парцалите.

Леонардо заразглежда воденицата. Вътре цареше неописуем шум, вдиган най-вече от тъпкачката за дрипи. Колелата се въртяха със скърцане и подобните на чукове дървени зъбци се стоварваха един след друг върху парцалите, като ги смилаха постепенно на каша.

Дори стотина човека не биха имали силата и издръжливостта да движат непрекъснато тези колела. Но силата на реката, която задвижваше голямото водно колело, беше напълно достатъчна.

От смлените дрипи се получаваше влажна, млечна на цвят каша, която се преработваше до хартия. Леонардо вече беше чувал как става това, но за пръв път го виждаше на живо.

Един от калфите потопи сито в кашата, вдигна го и го предаде на друг от калфите. Той щеше да отдели след известно време така полученият лист от рамката на ситото и да го положи върху парче филц. Върху него се поставяше друго парче филц, а отгоре следващият лист хартия. Това продължаваше, докато се натрупа висока купчина. Предназначението на филца беше да попие водата от хартията. Но това не беше достатъчно, за да се изсушат листовите. За тази цел цялата купчина се слагаше в една преса, която изглеждаше като огромен винт. Тази преса изцеждаше последните остатъци влага. След това купчината излизаше от винтовата преса и всеки лист се потапяше в баня от туткал. Иначе хартията веднага щеше да се скъса, ако някой драснеше с остро перо или дори само с молив по повърхността ѝ.

След това листовите хартия се закачаха един по един да изсъхнат и се изглаждаха. При това се отделяха дефектните листове. Андреа ди Марко плати на Мартино за доставката от парцали и Мартино раздаде на помощниците си обещаните им медни монети.

— Ами че то не остана за мен! — измърмори той.

Един от мъжете, които бяха му помогнали да отнеме количката от вехтошаря-натрапник, го потупа по рамото и рече:

— Затова пък защити своя район и си запази поминъка за бъдеще.

Но Мартино си знаеше своето:

— Само почакайте, скоро парцалите съвсем ще свършат и накрая ще бъдем принудени да крадем бельото от въжетата на жените!

Леонардо се обърна към майстор Андреа и му подаде своята медна монета.

— Колко хартия ще получа за това? — попита той.

Андреа се разсмя.

— Искаш да купиш от мен хартия? Боя се, че тази монета няма да стигне дори за един-единствен лист.

— Но защо? Разбирам, че хартията е скъпа, а напоследък и не достига, но не вярвам да сте я напоили със сребро.

— О, не казвай това, момче! — отвърна Андреа. — Случвало ми се е собственоръчно да оцветявам хартия с шафран, защото една изискана дама от Флоренция непременно искаше да пише на жълта хартия за писма. А шафранът е почти толкова ценен, колкото среброто.

— И все пак това не е справедливо! Трябва да мога да си купя няколко листа хартия за тази медна монета — не се предаваше Леонардо. — Нищо, че търсенето е голямо и можете да продавате скъпо! Ето от тези например...

Леонардо взе лист хартия от една купчина, която стоеше настрана от другите.

— Внимавай! — изкрещя майстор Андреа, извън себе си от гняв. — Върни листа веднага на мястото му! Надявам се, че пръстите ти са чисти.

Леонардо се стресна от прекомерния гняв на майстора. Объркан, той не смееше да мръдне от мястото си. Майстор Андреа се втурна към него и взе листа от ръката му. След това го вдигна срещу светлината.

— Като че ли всичко е наред — отдъхна си той.

— Но какво толкова има в тази хартия? — попита удивен Леонардо.

— Изработихме я по поръчка на банката на Медичите във Флоренция — обясни майстор Андреа и вдигна листа още по-високо.

— Виждаш ли водния знак?

Леонардо видя през хартията да прозира изкусно изрисуваната буква „М“. Около нея се виждаха очертания, наподобяващи укрепен град. Вероятно Флоренция.

— Но това изглежда фантастично! — ахна момчето.

— Това е водният знак на семейство Медичи. А тази хартия е нещо много специално, макар че на пръв поглед не се вижда. Използва се за чековете и полиците, които издава банката на Медичите.

— Баща ми казва, че една полица на банка „Медичи“ струва колкото камара сребърни монети! — спомни си Леонардо. — Търговците използват полиците почти като парите — само дето тези банкноти, както се наричат, имат това предимство, че не тежат колкото сандък със златни или сребърни монети и могат да се пренасят много по-лесно. Това е добре дошло за много търговци.

Майстор Андреа кимна и върна листа върху купчината.

— Обикновено ние отпечатваме водния знак на нашата работилница върху всеки лист хартия, който се изработва тук. Но хартията за банка „Медичи“ е изключение. В края на краищата всеки, който държи документ на тази банка в ръцете си, ще може да познае по водния знак дали полицата е истинска.

— Тогава нека да си купя от листовете, които са бракувани след изсушаването, защото имат дефекти — предложи Леонардо.

Дефектните листа в повечето случаи бяха с повредени, нищещи се краища или пък с дупки по повърхността. А при листата за банка „Медичи“ беше особено важно водният знак да се вижда ясно.

— Не, дефектните листа също са ни необходими. Те отиват отново в кашата и се преработват.

— Но ако купя няколко от тях — това няма да наруши производството, нали така?

Андреа въздъхна.

— Ти, момче, явно не разбираш! В момента не можем да продаваме хартия на никого друго, освен на семейство Медичи. Те имат договорено право на пръв купувач!

Леонардо въздъхна тежко.

— Разбирам! Това вероятно е била сделката, която е договорил баща ми. А после е подготвил и документите. Ето докъде я докарахме...

Появи се един от чираците с кош, пълен с хартия, която по най-различни причини не беше достатъчно качествена за употреба и щеше да отиде за преработване. От препълнения кош изхвърча един лист, заплува във въздуха и се приземи точно в краката на Леонардо. Андреа побутна Леонардо.

— Вземи го... В името на добрите отношения между воденицата и баща ти. А медната монета си я прибери! Запази я за нещо друго, което искаш да си купиш.

— Благодаря! Мъдър съвет!

Без да чака втора покана, Леонардо вдигна хартията от земята. Той беше разнищен по краищата, а водният знак на Медичите се виждаше съвсем неясно.

Леонардо сгъна листа и го пъхна под ризата си.

В този момент вратата се отвори с трясък и във воденицата нахлуха маскирани хора. Някои размахваха арбалети и аркебузи, други бяха изтеглили мечовете си.

Помещението се изпълни с мириса на горящ фитил. Един от нападателите беше изтеглил голямата метална кука на аркебуза си и фитилът в предния край на куката беше подпалил барута. В следващия момент изтрещя умопомрачителен изстрел, който заглуши дори тракането на тъпкачката.

Барутен дим изпълни воденицата. Свещникът, който висеше на верига от тавана, се заклати опасно. Карло дръпна Леонардо встрани. Свещникът се приземи с трясък точно там, където допреди миг стоеше момчето. Свещите изпопадаха от гнездата си, а на тавана се отвори дупка, колкото мъжки юмрук.

— Никой да не мърда! — изрева стрелецът.

Той явно беше водачът на групата. Носеше широко наметало, което стигаше почти до земята. Също както и съучастниците си, той беше вързал кърпа на лицето си, която скриваше всичко, освен очите му. Но и те почти не се виждаха, защото беше бутнал ниско над челото кожената си барета.

— Никой да не мърда от мястото си или ще гръмна още веднъж! Но тогава няма да падне свещникът, а нечия глава!

Всъщност той не можеше да стреля, преди да презареди оръжието си и най-вече, преди да сложи нов фитил на куката — но имаше още двама от маскираните бандити, които бяха въоръжени с

аркебузи. Фитилите на техните оръжия вече горяха. Щяха да минат най-много две минути, докато изгорят и угаснат. След това трябваше да слагат нови фитили на куките.

— Бързо, разпръснете се! — нареди главатарят на бандитите. Гласът му беше пресипнал и груб.

— Какво искате от мен? — попита Андреа ди Марко, чието лице беше побеляло като платно.

Един от маскираните — той носеше шапка с кичур пера — пристъпи към тъпкачката и опря върха на меча си в шията на калфата, който хвърляше дрипи в казана.

— Изключи я!

Калфата преглътна и дръпна един голям лост под казана. Зъбчатите колела на тъпкачката се отделиха от водното колело и чуковете застинаха във въздуха. Внезапно в помещението настана тишина и всички се втрениха в маскираните бандити, които се пръснаха из помещението.

Предводителят им посочи винтовата преса и щракна с пръсти. Един от другите двама стрелци с аркебузи забърза към него и насочи оръжието си към уреда. Чираците, които тъкмо бяха подготвили нова купчина от току-що извадени от ситата листове хартия и филцови подложки, отстъпиха изплашено назад.

— Един изстрел във винтовата преса и ще се наложи да прекъснеш производството си за дълго време! — извика бандитът с аркебуза и се разхили грозно.

Андреа ди Марко поклати глава и помоли водача на бандата:

— Само не и това! Няма да успеем да си изпълним договорите и ще трябва да плащам огромни обезщетения.

— Трябва ни формата за водния знак на Медичите! — заяви водачът на бандитите. — Хайде, маестро, давай я! Остават ти не повече от петдесет удара на сърцето, преди моят приятел там да стреля с аркебуз.

За момент настана мъртва тишина. Андреа се обърна към калфата до казана.

— Дай му я! — нареди сухо той.

Формите за водния знак се приготвиха от тел. Те лежаха в ситото за хартия така, че там, където се намираще телта, хартията ставаше по-

тънка. Когато впоследствие се вдигнеше листът хартия срещу светлината, водният знак прозираше през него.

— Е, хайде, Матео, какво чакаш! — повтори грубо майстор Андреа.

Матео вдигна ситото и извади формата за водния знак.

Един от маскираните веднага я грабна и я предаде на главатаря. Той обаче я хвърли ядосано на земята.

— Не искам водния знак, с който семейство Медичи украсява хартията си за писма, а другия... Специалния... Ти знаеш много добре: този, който се използва за банкноти и полици! Колко време ще ти трябва още?

В този момент изтрещя изстрелът на аркебуза и куршумът се заби така силно във винтовата преса, че се разлетяха дървени трески.

— Не, не, спрете, за бога! — изкрещя майстор Андреа.

— Ще ти строшим и колелата, които движат тъпкачката! — заплаши го главатарят на бандитите.

— Дайте му това, което иска — предаде се майстор Андреа. Лицето му беше побеляло като платно.

Никой от чираците и калфите не помръдна.

Тогавя Андреа сам отиде до казана, извади телената форма от едно от ситата и я подаде на бандита.

— Тъкмо навреме! — разхили се третият стрелец с аркебуз, наплюнчи палеца и показалеца си и угаси със съскане фитила на оръжието си.

— А сега да се омитаме от тук! — извика главатарят на бандитите.

Един от съучастниците му набоде с върха на меча си няколко парцала от котела.

— Трябва да увием формата, за да не се изкриви!

Мъжете изчезнаха от работилницата със същата бързина, с която се появиха. Когато вратата се затръшна след тях, отвън се чу цвилене на коне.

Леонардо изтича до един от прозорците. Разнесе се тропот на копита, който бързо заглъхна. Прозорецът беше закрит само с ленена кърпа, защото стъклото очевидно беше твърде скъпо за майстора на хартия. Леонардо дръпна кърпата и се загледа след конниците. Но не видя нищо повече от един отдалечаващ се облак прах.

— Има да чакаш да ги видиш пак — чу той гласа на Карло, който го беше последвал до прозореца.

Леонардо кимна.

— Боя се, че си прав.

МАЙСТОР АНДРЕА В КАПАН

Майстор Андреа не беше на себе си от отчаяние. Той дишаше тежко, а лицето му бе станало тъмночервено, сякаш всеки момент щеше да получи удар.

— Сега какво да правя? — кършеше ръце той. — След три дни ще пристигне пратеникът на банка „Медичи“, за да получи поръчката — и заедно с нея аз, естествено, ще трябва да му предам формата за водния знак. Не ми се мисли какво ще се случи, като им кажа, че не мога да им я върна. — Той се завъртя трескаво около себе си. — Матео! Енрико! Помислете какво да правим!

Майстор Андреа прокара длан по плешивото си теме и за момент затвори очи. После поклати глава в безмълвно отчаяние.

— Най-добре вървете във Флоренция и се оплачете на градската стража — обади се Мартино. — Ако из района са плъзнали разбойници, там със сигурност ще проявят интерес. Нали цялата околност е част от република Флоренция.

Майстор Андреа се разсмя с дрезгав глас.

— Във Флоренция се сещат за това само когато дойде време да се събират данъците. — Той поклати глава. — Не, не става! Козимо де Медичи е градоначалникът на Флоренция, но едновременно с това той притежава банка „Медичи“. Градската стража веднага ще му доложи, че водният знак е бил откраднат и по този начин става възможно да се фалшифицират полици и банкноти на банката.

— Затова обаче са необходими не само хартия с истинския воден знак, но и печатът на банката — намеси се Леонардо.

Но както щеше да установи в следващия миг, да се обажда точно в този момент, очевидно беше грешка.

— Да не си мислиш, че тези бандити откраднаха телената форма само за да си направят удоволствието, умнико? Повярвай, те знаят какво да правят с нея! Такива фалшификати ще изработят, че няма да можеш да ги различиш от истинските полици. Но ти, естествено, знаеш всичко по-добре, нали можеш да правиш много по-добра хартия

от мен! Много важно, че съм майстор в този занаят! Дърво вместо дрипи — да си умреш от смях! — И той махна пренебрежително с ръка.

Мартино пристъпи до Леонардо, сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Той не се чува какво говори!

— Разорен съм! — изпъшка майстор Андреа. — Никога вече банка „Медичи“ или някой друг важен човек от Флоренция няма да поръча при мен хартия с воден знак.

Карло прошепна тихо на Леонардо:

— Хайде най-добре да си ходим, Леонардо. Тук нещата отиват на зле и майстор Андреа очевидно е в много лошо настроение.

— Не можем да му се сърдим за това — отвърна също шепнешком Леонардо.

Майстор Андреа се обърна към Martino и неговите приятели.

— Само вие можете да ми помогнете! — рече отчаяно той. — Ще ви платя цяло състояние, ако успеете да ми върнете формата за водния знак, преди тук да се появи пратеникът на банка „Медичи“! Това ще се случи най-късно след три дни! Е, какво ще кажете? Мога ли да разчитам на помощта ви? Ще ме избавите ли от тази беда?

Martino и приятелите му се спогледаха.

— Тези мъже са въоръжени. Не е по силите ни да им излезем на среща, Андреа — наведе глава Martino.

— И аз съм на същото мнение — подкрепи го един от мъжете, които му бяха помогнали да прогони фалшивия вехтошар. — Със сопи и юмруци не можем да се бием срещу аркебузи и мечове. Освен това бандата със сигурност вече е много далеч оттук. Те на всичкото отгоре имаха и коне и ако трябва да ги гоним пешком... — Той поклати глава. — Безсмислено е.

Разнесоха се одобрителни гласове.

Страхливци, помисли си Леонардо. Имат смелост да прогонят един-единствен, при това невъоръжен мъж, който е събирал вехтории в района на Martino, а сега подвиха опашки.

— Не можете да ме оставите в такава беда! — извика отчаяно Андреа ди Марко. — Ако ми помогнете да си върна откраднатото, ще ви дам повече пари, отколкото сте виждали през целия си живот. Пак ще ми излезе по-евтино, отколкото да кажа след три дни на пратеника

на банка „Медичи“, че са ми откраднали матрицата за водния знак. Заложил съм имуществото си! Ще загубя работилницата, ако трябва да им плащам обезщетение!

— Ще ми дадете ли една купчина хартия, ако ви помогна? — попита Леонардо.

Всички погледи се обърнаха към него.

Мартино и неговите приятели, чираците и калфите от работилницата втренчиха очи в момчето. Ако положението не беше толкова ужасно, сигурно щяха да се разсмеят. Но пред смъртнобледата физиономия на майстор Андреа ди Марко предпочетоха да запазят сериозност.

— Купчина хартия? — изсмя се майстор Андреа. — Много си скромен! Ще получиш две, дори три купчини и стига да поискаш, ще можеш да си избереш листовите един по един, ако наистина успееш да видиш сметката на тази банда! — Той вдигна вежди. — Има само един дребен проблем — ти си един десетгодишен дребосък, а ако не са ме излъгали очите, насреща си имаш банда тежковъоръжени мъже. Но да, аз те разбирам! Това са несъществени неща, изобщо не си струва да говорим за тях.

— Ще запомня думите ви, майстор Андреа — обеща Леонардо.

Майстор Андреа вдигна очи към тавана и извика гневно:

— Докъде я докарахме! Почтен майстор на хартия се е озовал в такова положение, че получава предложение за помощ само от едно побъркано дете! — И лицето му отново почервения като пред удар.

— Но това наистина е лудост! — ядосваше се Карло, докато се връщаха у дома.

Някъде в далечината църковната камбана удари осем пъти, което означаваше, че е крайно време да се прибират вкъщи.

Всъщност те отдавна вече трябваше да са във Винчи. Но колкото и да подканяше приятеля си да побърза, Карло не можа да излезе на глава с него. През целия път Леонардо говореше само за това, как биха могли да влязат в дирите на бандата. Понякога дори спираше и започваше да маха с ръце, за да обясни по-ясно мисълта си на Карло.

— Отначало си мислех, че трябва да се проследят следите от конските копита. Но това всъщност е излишно. Ясно е като бял ден

къде ще бъде отнесен водният знак. Е? Можеш ли да отгатнеш?

— Нямам идея, Леонардо.

— Ама това е съвсем ясно — в някоя друга работилница за хартия, разбира се. Къде другаде? Този воден знак има стойност само когато е отпечатан върху хартия. Следователно престъпниците трябва да имат съучастник. Някой майстор на хартия от околността, който или е един от тях, или пък е принуден да участва!

— Леонардо...

— Баща ми познава мнозина от майсторите на хартия в околността. А твоят баща снабдява много от тях със стоки. Така че утре сутринта ще направим списък на работилниците за хартия, които биха могли да са въввлечени в престъплението.

Карло изпъшка. Според него проблемът беше съвсем друг. Накрая той успя да прекъсне потока от думи, който се лееше от устата на Леонардо.

— Може ли сега да млъкнеш за миг! — настоя той.

— Имам чувството, че това, което ти обяснявам, изобщо не стига до теб. Аз се опитвам да измисля начин да надхитрим тези бандити, а ти не проявяваш никакъв интерес!

Карло скръсти ръце пред гърдите си и погледна приятеля си много сериозно.

— Леонардо, признавам, че ти вероятно си по-находчив от мен и понякога говориш за неща, от които аз не разбирам нищо — рече той. — Но в момента несъмнено ти си този, който не разбира нищо!

Леонардо спря и погледна изненадано Карло. Приятелят му никога не му беше говорил така.

— Какво искаш да кажеш, Карло?

— Майстор Андреа може и да е много отчаян — но не и толкова много, че да помоли за помощ едно дете, Леонардо!

— Но ти беше там и чу всичко...

— Но той не говореше сериозно. Наистина ли вярваш, че ще ти даде две купчини хартия, ако...

— Ако наистина успея да го измъкна от това ужасно положение? О, да, той ще даде много повече! — Леонардо вдигна рамене. — Той е в капан и аз съм напълно убеден, че ще бъде много благодарен на всеки, който го спаси от пълно разорение!

— И ти ще си неговият спасител, така ли?

— С твоя помощ със сигурност ще успея — отвърна уверено Леонардо. Той си пое дълбоко дъх и добави: — Не разбирам защо майстор Андреа не опита поне веднъж да направи хартия от дърво! Осите правят точно това. Те надробяват дървесината, размекват я на каша и от нея правят тънък хартиен слой. Наистина не разбирам защо майстор като Андреа не вижда възможността просто да заимства от осите!

— Когато пораснеш, ще можеш сам да си направиш работилница за хартия и да натрупаш състояние от тази идея — предложи Карло. — И ако тогава ти потрябва някой, който да изготвя сметките на клиентите, можеш да ме вземеш за тази работа. — Тук Карло не се съдържа и се разсмя. — В сметките все пак съм по-добър от теб!

Накрая двете момчета стигнаха до Винчи. При селския площад, наречен още лоджия, пътищата им се разделиха.

— Надявам се, че утре няма да съм наказан и ще мога да излизам — рече на раздяла Карло. — Но все едно, след това закъснение разправията няма да ми се размине.

— Просто кажи на твоите родители, че те е забавило нападението в работилницата за хартия — предложи му Леонардо. — Кажи им, че димът от барута е бил толкова гъст, че не се е виждало нищо — баща ти и майка ти ще се радват, че изобщо си оцелял, и съвсем ще забравят да ти четат конско.

— Мислиш ли, че ще мине?

— Освен това им обясни колко е важно бандата да бъде заловена. В края на краищата дори баща ти би могъл да пострада от тях. Търговец, който пътува по селата с конска каруца, е добра плячка за бандитите!

Карло кимна.

— Е, ще опитам. До утре, надявам се!

— До утре.

Леонардо погледа известно време след приятеля си, който трябваше да стигне до края на улицата, за да се озове у дома.

Леонардо също живееше съвсем наблизо.

Къщата на дядо му, при когото живееше, откакто майка му се омъжи за един земеделец от околността, беше на самия селски площад.

Леонардо тръгна към входа на къщата, потънал в мисли, почесвайки изпожилената си от осите ръка. Внезапно той спря като закован. Между къщата и съседната конюшня се появи силуетът на дядо му.

— Ето те най-сетне! — провикна се старецът. — Вече бях започнал да се притеснявам.

Следвайки собствените си съвети към Карло, Леонардо започна да разказва за премеждията си, впускайки се в драматични описания. Естествено, той започна с нападението в работилницата и изстрелите с аркебузите. Това, че дядо му не разбра веднага какви ги говори, нямаше значение. Обясненията можеше да добави по-късно. А схватката между двамата вехтошари и бягството от разярените оси смяташе да остави за десерт. Най-късно тогава дядо му трябваше да се е размекнал достатъчно и да е преглътнал яда си заради поредното закъснение. Поне така се надяваше Леонардо.

Но очевидно си беше направил сметката без дядото.

— Родителите на Карло може и да се успокоят след такава реч. Като се има предвид всичко, което уж ви е сполетяло вас двамата днес... — започна ядосано старецът. — При мен обаче номерът няма да мине!

Леонардо млъкна. Внезапно в гърлото му заседна буца.

Дядо му явно беше чул разговора с Карло и беше наблюдавал известно време двете момчета.

— Влизай вътре! — нареди той. — Впрочем аз вече бях при баща ти, за да го помоля да тръгва да ви търси. За съжаление, той не си беше у дома.

— Но къде е тогава?

— Ами явно се е забавил някъде по свои дела. Не мога да ти кажа повече. Сам знаеш, че откакто работи за фамилията Медичи, непрекъснато е на път.

Леонардо извади листа хартия, който получи от майстор Андреа.

— Тази хартия е от работилницата на Андреа ди Марко — обясни той. — Този лист беше отделен, защото е дефектен, и падна от купчината, затова ми беше позволено да го взема.

— Така, така...

Леонардо последва дядо си вкъщи и отново зараказва за преживелиците си. Макар че в момента дядо му не му вярваше много,

Леонардо не можеше да се сдържи да не му разкаже всичко.

— Седни — рече дядо му. — Гладен ли си?

— О, да, гладен съм като вълк!

— Има сирене и хляб.

— Давай! — Леонардо разкопча ризата си и опипа едно от ужилванията от оса с изкривена от болка физиономия. — Ох! — изпъшка той. — Дано да имаш нещо, с което да намажа ужилените места, та поне да спрат да се подуват.

Дядото въздъхна.

— Какво да те прави човек! Все ще измислим нещо!

ПО СЛЕДИТЕ НА МАСКИРАНИТЕ БАНДИТИ

На следващата сутрин Леонардо се събуди на разсъмване. През отворения прозорец на стаята му, която беше на таванския етаж, вече се промъкваха първите лъчи на изгряващото слънце.

Дядо му нямаше достатъчно пари, за да си позволи стъкло за прозорците на къщата, и дървените капаци стояха отворени цяла нощ, та затова рано сутрин в стаята на Леонардо беше доста хладно. Слънцето слизаше все по-ниско на небосвода и всяка нощ беше по-студена от предишната.

Леонардо се уви със завивката и седна на дървената маса, близо до прозореца.

Той отвори чекмеджето, където пазеше моливите си. Там бяха и всичките му скици на фантастични машини и всевъзможни идеи, които се появяваха с неочаквана яснота и той ги записваше, защото може би някой ден щяха да му потрѣбват. Чекмеджето се беше напълнило за съвсем кратко време. Моливите му също бяха на привършване. По тази причина — и понеже хартията също не достигаше — напоследък той посягаше към молива само тогава, когато му хрумваше идея, за която вярваше, че наистина е много важна и не може да я съхрани в паметта си с всички подробности. Често не беше никак лесно да реши дали хрумването му наистина е толкова ценно. Сигурен беше, че вече е забравил не една добра идея, само защото не успяваше да записва всичко навреме.

В чекмеджето беше грижливо прибран и листът хартия, който Леонардо получи в хартиената работилница на майстор Андреа. Момчето го извади и внимателно го разгърна. Естествено, в момента главната му задача беше да разкрие бандата, която открадна формата за водния знак, но в този ранен час, така или иначе, не можеше да стори нищо. За целта му беше необходим преди всичко списък на работилниците за хартия в околността, защото, както и преди, той беше убеден, че откраднатата форма за водния знак, рано или късно ще

се озове в някоя от тях. Предната вечер той говори надълго и нашироко за това с дядо си и накрая дори успя да го убеди, че всичко се е случило точно така, както го разказва.

Човекът, който несъмнено беше най-добре информиран за работилниците за хартия в околността, беше баща му. Той живееше в малка къща на другия край на площада на селцето Винчи. Но по това време беше безсмислено да се ходи при него. Най-вероятно господин Пиеро д'Антонио се беше прибрал късно през нощта, а много възможно беше дори да е пренощувал във Флоренция.

Освен това Леонардо имаше нужда от помощта на своя приятел Карло, но не можеше да се появи толкова рано сутринта в дома му и да събуди цялото семейство на търговеца Малдини. Нямаше съмнение, че родителите на Карло все още са много ядосани заради закъснението му предишната вечер. Цяло щастие щеше да е, ако Карло изобщо получи разрешение да излиза днес. Ето защо беше най-разумно Леонардо да не се появява толкова рано у Малдини, това само щеше да влоши нещата.

И така, в този момент той можеше да прави само две неща — да размишлява и да рисува.

Момчето се втренчи в празния лист хартия. Всъщност това, че по ръбовете листът беше разнищен, изобщо не му пречеше.

Известно време Леонардо се чуди дали да не скицира нов вариант на машината за въртене на печено. Обгорелите останки от първия му опит още лежаха захвърлени в конюшната. Очевидно машината, която беше конструирал, не работеше. Трябваше му преди всичко по-лека дървесина за вятърното колело, което задвижва шиша. Хартията беше твърде тънка за тази цел, пък и гореше много лесно.

Но Леонардо установи, че му е трудно да се концентрира върху машината за печено. Просто няма смисъл да мисли за нея точно сега.

Освен това единственият неизползван лист хартия, който притежаваше в този момент, беше твърде ценен за тази цел!

Потънал в мисли, Леонардо драсна черта с молива. Той знаеше много добре, че може отново да я изтрие — съвсем различно беше, когато рисува с перо. Когато мастилото попие в хартията, то вече не може да се заличи оттам.

Но върхът на молива не само одраска повърхността, а и проби дупка в хартията.

— Ама че работа! — ядоса се Леонардо.

Всъщност беше напълно логично, че хартията се скъса. Та нали листът така и не бе потопен във ваната с туткал!

Цяла купчина истински добра хартия! Ето това в момента беше най-съкровено желанието на Леонардо.

Ако наистина успее да влезе в дирите на бандата, майстор Андреа сигурно ще спази обещанието си — дори и да беше вярно предположението на Карло, че не е говорил сериозно в оня момент.

И така, има три дни!

Дотогава формата за водния знак трябва отново да се озове в ръцете на майстор Андреа, за да бъде предадена на пълномощника на банка „Медичи“.

Три дни всъщност не бяха много време...

Малко по-късно Леонардо тръгна към кантората на баща си. Той пресече селския площад и пое по улицата, която водеше към селската странноприемница. Ако човек продължеше по тази улица, след като отминеше странноприемницата, той се озоваваше пред малката къща на господин Пиеро, в която беше и кантората му.

През деня там го посещаваха най-различни хора, които искаха да им напише някакъв документ. Най-често това бяха договори, понякога и жалби, с които засегнатият искаше да се оплаче от нещо. Тъй като повечето хора в околността изобщо не можеха да четат и пишат или имаха само начални познания, господин Пиеро не трябваше да се бои, че някой ден ще остане без работа. Тъкмо обратното! Докато преди време повечето от сделките се сключваха само с едно стискане на ръцете, междувременно беше станало обичай всяка подробност да се записва в договор, за да не се стигне после до различия в мненията за това, какво всъщност е било договорено.

Откакто господин Пиеро работеше за семейство Медичи от Флоренция, доходите му значително се увеличиха.

Богат търговец и банкер като Козимо де Медичи можеше да си позволи да плаща много повече от дребен земеделец, който иска да бъде записано завещанието му или се е разбрал да размени парче земя с някой свой съселянин.

Още докато влизаше, Леонардо чу, че вътре тече разпрвия за пари.

Баща му седеше на писалището си. Пред него лежеше празен лист хартия и мастилница, от която стърчеше перо.

Джулио, селянин от едно близко село, тъкмо се беше надигнал от стола си.

— Не мога да запламя цената, която искате за вашите услуги, господин Пиеро! — заяви той. — Ще трябва да отида при някой друг.

— Съжалявам! — отвърна господин Пиеро. — Но ако напиша вашата жалба до градския съвет на Флоренция, ще трябва да включа в цената и хартията, която ми е необходима за това. А в момента цената на хартията се вдига драматично.

— Само преди няколко седмици, когато ставаше дума за завецанието на моя баща, вие поискахте много по-малко!

— Така е, но тогава все още имах достатъчно запаси хартия, която бях получил на изгодна цена. Дори при тази по-висока цена, която ви поисках, за мен няма да остане почти нищо. А всеки труд трябва да се заплаща, нали така!

— Разбирам, разбирам — измърмори селянинът и изпъшка.

— Вие също не бихте подарявали безвъзмездно реколтата от вашите ниви, нито пък бихте плащали, за да ви я вземат! — напомни му господин Пиеро.

Лицето на Джулио стана тъмнорвено.

— Разбирам, че трябва да вдигнете цените, но не ви вярвам, че това, което поискахте от мен, има нещо общо с разходите за хартия.

— Естествено, че е така!

— Естествено е само това, че семейство Медичи ви плаща повече. Ето това е причината! За вас вече не си струва да работите за прости хора като мен. Но питам се тогава, защо изобщо държите все още тази кантора — тук, в това забутано селце, а не се пренесете във Флоренция, където в бъдеще очевидно ще намирате по-голямата част от вашата клиентела.

Разгневен, Джулио напусна кантората.

Леонардо трябваше бързо да отскочи встрани, за да не се озове на пътя му.

Селянинът затръшна силно вратата зад гърба си.

Господин Пиеро си пое дълбоко дъх.

— Той едва ли ще дойде скоро при мен, ако му потрябва нотариус — въздъхна той. — Но нищо не мога да направя. Нямам никаква вина, че хартията в момента е малко, а докато това е така, цената ѝ няма да падне.

В следващия миг лицето на господин Пиеро се разведри и той се усмихна.

— Но това не е твой проблем, Леонардо. Казвай какво те води насам.

— Трябва ми списък на работилниците за хартия в околността и освен това трябва да знам всичко, каквото има да се знае за тях — обясни Леонардо.

По тона баща му веднага разбра, че той говори абсолютно сериозно и че всичко това е много важно за него.

— Какво си наумил? Да си потърсиш място като чирак в някоя работилница за хартия? — почуди се господин Пиеро. — О, трябва да призная, че това е занаят с бъдеще! Един човек на име Гутенберг е отпечатал в Майнц книги с оловни матрици. Сега чух, че и тук, във Флоренция, някой иска да основе печатница, която работи по същия метод. Знам това, защото подготвих договор за банка „Медичи“, която дава кредита, с който ще бъде построена печатницата. Как мислиш, колко ли ще увеличи това потреблението на хартия! Сега вече няма да е необходимо всяка книга да се преписва поотделно, а страниците ще излизат от печатарската машина по стотици наведнъж и само ще се сгъват.

Леонардо също беше чул вече за задаващото се книгопечатане. Този метод за производство на книги се беше разпространил бързо и малкото печатари изобщо не можеха да смогнат да задоволят търсенето на книги.

— Става дума за нещо съвсем друго — призна Леонардо.

— Е, нямам търпение да узная!

— Всъщност самият аз имам нужда от хартия... веднъж те помолих, но...

— Съжалявам, синко, но в момента не мога да ти дам дори един-единствен лист! Самият аз привършвам запасите си. Но чух, че още две воденици на север от Флоренция ще бъдат преустроени в хартиени работилници, и когато най-сетне заработят, положението вероятно ще се подобри.

— Само ако внезапно всички хора хвърлят дрехите си и си купят нови — отвърна Леонардо. — Иначе няма да има достатъчно парцали! Нали знаеш, че хартията се произвежда от стари дрехи.

Господин Пиеро се засмя:

— Аха, виждам, че междувременно ти си се запознал обстойно с въпроса.

— Както казах, спешно ми е необходима хартия и вероятно ще имам възможност да я получа от майстор Андреа. Така поне ми обеща той... Но може би ще е по-добре да ти разкажа всичко отначало, разбира се, ако имаш малко време.

Господин Пиеро стана, отиде до прозореца и погледна към часовника на църковната кула на Винчи, която се виждаше от писалището му. Сетне се обърна и кимна.

— Е, добре, разказвай какво се е случило! А после може би ще ми кажеш също какви са тези червени петна по ръцете ти.

— Ужилвания от оси. Но нека ти разкажа всичко едно по едно...

Когато Леонардо приключи с разказа си, господин Пиеро рече много сериозно:

— Това, което се е случило на майстор Андреа, е много лошо...

— Това е същинска катастрофа за него! — прекъсна го Леонардо.
— Но ако му помогна...

— Точно за това ми е думата. Не бива да се забъркваш в тази история, защото е твърде опасно, Леонардо! — заяви господин Пиеро.
— Да не говорим за това, че тази банда вероятно отдавна е през девет планини в десета.

— Сигурен съм, че формата за водния знак е занесена в някоя работилница за хартия. Иначе всичко това няма смисъл!

Господин Пиеро кимна.

— Да, за това може би имаш право.

— С водния знак могат да се фалшифицират банкноти и полици на банка „Медичи“. И аз си мисля, че маскираните бандити смятат да направят точно това! След което ще отидат с тези полици в някой клон на банка „Медичи“ и ще я разменят срещу злато или сребро. И ако са достатъчно хитри, те няма да направят това тук, в околността, а ще

изберат клон в някой далечен град, където може би още не са чули за нападението.

Господин Пиеро вървеше напред-назад из кабинета си.

Леонардо усети, че баща му е изключително обезпокоен от това, което чу.

— Бандитите ще трябва да действат бързо, защото е лесно да се предположи, че скоро и в най-отдалечените клонове на банка „Медичи“ ще са получили съобщение, че е възможно някой да се опита да замени фалшиви полици.

— Това говори в полза на моето предположение за работилница в околността — кимна Леонардо. — Имай предвид освен това, че няма да са необходими големи количества хартия с водния знак на Медичите, а само няколко листа, достатъчно качествени, за да се фалшифицират полици.

— А печатът? Не си мисли, че банкнотите на Медичите са лесни за фалшифициране! Восъчният печат се поставя, за да могат тези книжа да бъдат разпознати без никакво съмнение, а освен това върху документа трябва да се четат подписите на действителни служители на банката.

— Но не могат ли и те да бъдат фалшифицирани? — попита Леонардо. — Пък и в отдалечените клонове на банка „Медичи“ едва ли знаят с точност кой трябва да подписва полиците във Флоренция.

— Това, разбира се, е така — призна господин Пиеро. — Ще са необходими много дни, за да се изпратят куриери от Милано или Венеция до Флоренция, които да проверят оригиналността на документа. Пък и няма да си струва, когато става дума за относително малки суми. Но по-лошото от това е, че отпечатването на фалшиви банкноти ще удари търговията и за търговците ще има смисъл да се възползват от услугите на банка „Медичи“ само при много, много големи суми.

— Ти нали знаеш повечето работилници за хартия в околността? — попита Леонардо. — Нали си подготвял договори за много от тях?

— Знам ги почти всичките — кимна господин Пиеро.

— Тогава коя от тях би могла да е съучастник на бандитите?

— Бих казал, че всеки майстор на хартия, който е поне малко с разума си, би стоял настрана от такова нещо — поклати глава господин Пиеро. — Помисли си само! Самата банка „Медичи“ купува

достатъчно хартия, но още повече купуват предприемачите, които вземат заеми от банката. Ако излезе наяве, че някоя работилница за хартия е съучастник на банда фалшификатори, това ще я разори, защото никой няма да си купува хартия от тях. Колкото и да е голям недостигът на хартия!

— Но ясно е също така, че без работилница за хартия формата за водния знак не върши никаква работа — настоя Леонардо. — Така че някой все пак е поел риска, въпреки всички разумни съображения... Може би някой, който и без това не получава поръчки от семейство Медичи.

— Хартиената работилница на Флавио Амато! — прошепна господин Пиеро и щракна с пръсти. — Договорът на майстор Флавио беше прекратен, защото не беше готов да обслужва с предимство банка „Медичи“. Това се случи съвсем неотдавна.

— Това означава, че майстор Флавио няма съвсем нищо за губене.

— Да, може и така да се каже.

— И къде се намира неговата работилница?

Господин Пиеро се разсмя.

— Няма да ти кажа, защото знам, че следващата ти работа ще е да тръгнеш натам.

Господин Пиеро взе чантата, в която носеше важни документи, и я преметна през рамо.

— Тръгваш ли? — изненада се Леонардо. — Мислех, че днес ще си тук и ще приемаш клиенти.

— Ще трябва да почакаат — отвърна Сер Пиеро. — Трябва да отида до Флоренция.

— Нали няма да съобщиш на банка „Медичи“ това, което ти разказах! — притесни се Леонардо. — Това ще ускори края на майстор Андреа!

— Не бъди толкова сигурен. Възможно е да е проявил непредпазливост, макар че срещу въоръжено нападение всеки е безпомощен. Не вярвам, че някой ще го обвини за това.

— И все пак...

— Леонардо! Няма друга възможност! Историята, така или иначе, ще се разчуе, защото има твърде много свидетели. Дори само калфите и чираците в работилницата. Те имат жени, майки, бащи,

братя... да не мислиш, че всички те ще мълчат? Не, такова нещо не може да се крие дълго време. Освен това съм убеден, че бандата има съучастници в самата банка „Медичи“! Ако искаш, можеш да ме придружиш.

Но Леонардо поклати глава.

— Не, вече обещах на Карло, че ще се срещнем днес — отвърна той.

Това беше самата истина, но същинската причина да не иска да придружи баща си до Флоренция беше, че имаше план да открие маскираните бандити по друг начин, и то много по-бързо.

Господин Пиеро му се закани с пръст.

— Но няма да предприемаш нищо на своя глава и няма да се правиш на рицар, който тръгва на война с тези бандити!

— Няма! — обеща Леонардо.

В известен смисъл това беше самата истина, защото той в никакъв случай не би искал да се бие с бандитите.

— Нямах никакъв шанс срещу аркебузи и мечове, момчето ми — опита се да го вразуми господин Пиеро още веднъж. — И запомни добре: тази банда е заложила на карта много. Ако някой им се изпречи на пътя, те изобщо няма да се церемонят с него! Можеш да бъдеш напълно сигурен в това!

НА ПЪТ КЪМ ВОДЕНИЦАТА НА ФЛАВИО

Когато Леонардо се върна у дома, дядо му седеше пред къщата и се грееше на утринното слънце.

— Приятелят ти Карло е тук — рече той, като забеляза внука си.
— Качи се горе в стаята ти и те чака.

— Чудесно! — кимна доволно Леонардо.

Това му спестяваше пътя до къщата на Малдини. Съвсем ясно можеше да си представи как родителите на Карло обвиняват него за закъснението предния ден.

Дядото изгледа учудено Леонардо и смръщи гъстите си вежди.

— Какво се бавиш? Защо не се качиш при приятеля си? Аз вече изхвърлих всички мъртви животни, с които си правиш експерименти, така че стаята ти не мирише като бърлога на див звяр. Най-сетне отново може да каним гости, без да се боим, че ще припаднат още докато се качват по стълбата за втория етаж.

— Имам един въпрос, дядо — започна предпазливо Леонардо.

— Питай!

— Ти познаваш всички хора в околността, нали така?

— Ами, нищо чудно. Не съм живял винаги във Винчи и затова познавам мнозина от околните села.

— А Флавио Амато?

— Флавио... — старецът въздъхна и се почеса по темето. — Така се нарича синът на воденичаря при старата река. Но трябва да има трийсетина години, откакто го видях за последен път.

— Възможно ли е воденицата вече да принадлежи на сина му? — продължи Леонардо все така предпазливо.

— Да, напълно е възможно. Не вярвам бащата на Флавио да е още жив. Иначе би трябвало да е прехвърлил стоте.

— И къде по-точно се намира тази воденица? — затаи дъх Леонардо.

— Тъй като предполагам, че и воденицата на майстор Флавио междуременно е била превърната в работилница за хартия и има

нещо общо с нещата, за които ти ми разказа снощи, няма да ти кажа нищо повече — отговори твърдо дядо му. — Иначе кой знае какво ще си наумиш, нищо чудно дори да отидеш там и да забъркаш някоя голяма каша.

— Договорът на майстор Флавио със семейство Медичи е бил прекратен — обясни Леонардо. — Татко ми каза, а на него може да се вярва! По този начин Флавио няма какво да губи и е възможно да е съучастник на бандитите.

Дядото въздъхна.

— Върви при приятеля си. И ако обичаш, днес не се отдалечавайте от селото.

— Може ли да поюздим Марчела?

Кобилата Марчела от известно време обитаваше конюшната на дядото. Бащата на Леонардо я беше получил като залог за дългове. Конят щеше да остане при него, докато бъдат уредени тези дългове.

Обикновено никой нямаше нищо против момчетата да яздят Марчела из околността. Днес обаче дядото на Леонардо се опасяваше, че упоритият му внук ще тръгне по следите на бандата, която бе нападнала работилницата за хартия на майстор Андреа.

— Дядо, убеден съм, че воденицата на Флавио е забъркана в тази история! Може би ще ми кажеш поне дали е далеч от воденицата на майстор Андреа.

Старецът изпъшка.

— Не, не е далеч, а за конници съвсем пък не!

— Бил съм при старата река, но нямам представа къде точно се влива в Арно.

— Избий си това от главата, Леонардо! Твърде опасно е. За това ще се погрижат войниците от градската стража на Флоренция, не ти!

— Да-да... — отвърна Леонардо.

— Ако искаш да свършиш нещо полезно, заеми се сериозно с твоята машина за въртене на печено. Останките от първия ти опит още се търкалят из конюшната!

— Да, може би... — отвърна разсеяно Леонардо.

След нападението в работилницата за хартия на майстор Андреа други неща имаха предимство. Освен това Леонардо се съмняваше, че дядо му действително се интересува от машината за въртене на печено.

Той само иска да ми намери по-безопасно занимание, рече си Леонардо. Най-обикновена маневра за отвличане на вниманието, за да ме отклони от разследването на нападението!

Но Леонардо не можеше да бъде отклонен толкова лесно от намеренията си. Той щеше да научи все някак къде се намира воденицата на майстор Флавио, макар че в момента никой не беше склонен да му каже.

— Чичо ти Едуардо днес коли свиня и ми обеща хубаво месо за печене — обясни старецът внезапния си интерес към машината на внука си. — Така че няма да е зле, ако твоят шиш за печене заработи в скоро време!

— Ще направя каквото мога — обеща Леонардо.

— Добре — кимна доволно дядо му.

Леонардо тръгна по стълбата към стаята си. Там го чакаше Карло.

— Я кажи, какво се е случило при теб! Тук вече не се усеща онази странна задушлива миризма — посрещна го приятелят му. — Не вярвам на носа си!

— О, това е дълга история — вдигна ръце Леонардо. — Но с две думи, дядо ми направи тук едно почистване и унищожил някои от най-ценните ми опити. Не ми позволи да запазя дори кръвта на мъртвия плъх, който открихме преди време! Нали помниш? Надявам се, че скоро ще успея да си намеря друг.

Карло реши да прояви съчувствие.

— Това сигурно е тежък удар за теб. Като си помисля колко време събира тези мъртви животни.

— Да, освен това ми струваше много усилия да ги съхраня така, че да не се разложат. Плъха го поставих в сол, за да не започне да гние, но не се получи. Но най-зле беше с яйцето...

— Какво яйце? — изненада се Карло.

— Пазех си го от пролетта. Исках да видя как се променя едно яйце, ако се запази по-дълго време. Когато най-сетне го счупих, цялата къща се изпълни с ужасна воня и всъщност това беше капката, която преля чашата. Дядо рече, че му е дошло до гуша. Нямам желание да се задуши някоя нощ само защото държа в стаята си гниещи животни!

— Ами... донякъде той като че ли има право — рече предпазливо Карло.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... някой път в стаята ти мирише доста... хм... странно, Леонардо. Не можеш да не признаеш това.

— Сега обаче това няма никакво значение, Карло. Трябва непременно да открием работилницата за хартия на майстор Флавио при старата река.

— Старата река е доста дълга — почеса се по главата Карло. — Но аз съм бил вече там и знам къде приблизително би трябвало да се намира.

Леонардо погледна изненадано приятеля си.

— Ти знаеш къде е воденицата на майстор Флавио?

— Да. Баща ми купуваше брашно оттам. Това беше миналата или по-миналата година...

— През това време са я превърнали в работилница за хартия. Трябва веднага да тръгваме!

— Може ли да вземем Марчела? Така поне ще си спестим мехурите по краката.

— Не, мисля, че няма да стане.

— И какво изобщо смяташ да правим там, Леонардо?

— Ще ти обясня по пътя.

На тръгване Леонардо обеща на дядо си, че ще бъдат наблизко и няма да се отдалечават от селото.

— Ще отидем при чичо Едуардо и ще помолим да ни разреши да гледаме как ще коли прасето — обясни Леонардо.

— Е, хайде, от мен да мине — махна с ръка дядо му. — Но да не вземеш да се пречкаш на Едуардо!

— Не бери грижа! — успокои го Леонардо.

Момчетата пресякоха селския площад и поеха по пътя, който минаваше покрай странноприемницата и къщата на господин Пиеро.

Къщата на чичо Едуардо беше малко извън селото и затова беше много подходяща за оправдание.

— Ти да не си се побъркал? — зашептя Карло, когато дядото вече не можеше да ги чуе. — Как можа да наговориш такива глупости

на дядо си? А какво ще стане, ако чичо ти Едуардо мине през селото и се окаже, че изобщо не ни е виждал?

— Ами тогава сигурно ще ми хрумне някое подходящо обяснение — обеща Леонардо. — Имай ми доверие! Освен това няма да ти четат конско на теб, а на мен. Така че не се притеснявай.

— Както кажеш.

— Най-важното сега е дали си спомняш добре къде при старата река е воденицата на Флавио Амато.

— Няма никакъв проблем, не се притеснявай! — заяви Карло с тон, който беше някак прекалено уверен за вкуса на Леонардо. Дано само не си въобразява, че помни добре, помисли си той. В края на краищата бяха минали година или две, откакто Карло беше ходил до тази воденица с баща си.

Селцето Винчи остана зад тях.

Когато се озоваха на гребена на един хълм, Карло се обърна още веднъж.

— Не ми харесва, че правим нещо забранено — призна той.

— Да, но е необходимо — обясни му неговият приятел. — Да не би да искаш тази банда да продължава да вилнее из околността?

— Не, естествено, че не! Баща ми каза, че ще е истинска катастрофа, ако се появят купища фалшиви банкноти на банка „Медичи“, а би трябвало да се очаква нещо такова след кражбата на формата за водния знак!

— Виждаш ли!

— Баща ми каза също, че тогава стоките, които идват отдалеч, ще свършват много бързо. Защото ако търговците вече не могат да бъдат сигурни дали един документ на банка „Медичи“ е истински или е фалшификат, те отново ще започнат да пренасят парите в сандъци, за да се разплащат помежду си.

— А тогава биха могли да станат жертва на крайпътните бандити — добави Леонардо.

— Точно така! И тогава тези коли ще трябва да бъдат съпровождани от въоръжени пазачи — и понеже на тези пазачи също трябва да се плаща, стоките ще поскъпнат.

— Ето защо е толкова важно да успеем, Карло! — тупна го по рамото Леонардо.

Карло като че ли още се колебаеше, но Леонардо беше напълно убеден, че постъпват правилно. Карло изобщо не можеше да разбере това.

По пътя към старата река Леонардо обясни на приятеля си защо според него воденицата на майстор Флавио е толкова важна при изясняването на престъплението.

Накрая Карло спря и поклати глава в недоумение.

— И това е всичко? Само защото баща ти е казал, че договорът на този майстор Флавио с банка „Медичи“ е бил прекратен, мислиш, че той има нещо общо с нападението?

— Твърде голямо съвпадение — обясни Леонардо.

— Но би могло да се е случило и с някоя друга работилница за хартия?

— О, да. Но нали трябва да започнем отнякъде разследването!

След доста дълъг преход двете момчета най-сетне стигнаха до старата река. По това време на годината тя беше пълноводна и течението беше доста силно.

Реката сякаш е създадена, за да се потопи в нея едно водно колело и да се използва нейната сила, рече си Леонардо и за няколко мига машината за въртене на печено отново завладя мислите му. Идеята е добра, убеди се той за пореден път. Дали въздушна, или водна струя — това едва ли е от решаващо значение! И двете могат да задвижват колело, чиято сила от своя страна ще се пренесе с помощта на зъбни колела върху други машини.

Но водата изглеждаше много по-силна от въздушната струя, която се издига от огъня.

Леонардо коленичи край брега на реката и се наблиска с водата, която беше толкова бистра, че се виждаше дъното.

— Е, казвай, Карло! Накъде да вървим — по течението или срещу течението? — попита Леонардо.

— По течението! — рече убедено Карло. После се почеса замислено по брадичката. — Воденицата, при която ходихме с баща ми, беше на една река, която беше доста по-широка от тази. Сигурен съм в това! Значи трябва да вървим по течението.

— А по кое време на годината бяхте там? — попита Леонардо. — За нивото на реката е от голямо значение дали е пролет или горещо лято. През пролетта реките достигат пълноводието си и дори преливат, защото тогава се топи снегът от планините. През есента, след дългото сухо лято, често от пълноводните реки остава само тясно поточе.

— Мислех, че трябва да следваме течението — повтори Карло. — Но сега, когато вече сме тук, не съм толкова сигурен.

— Е, браво, нямам думи!

— Ами от тогава мина доста време...

И така, момчетата тръгнаха по течението на реката. Понякога се налагаше да се отдалечават от брега, защото бреговете бяха доста непроходими.

— Е, поне имаме непрекъсната вода на разположение — изпъшка Карло, който изглеждаше доста изтощен и на всяка крачка се мръщеше.

— Ако обуцата ти убиват, просто ги събуй! — посъветва го Леонардо. — На твоето място аз изобщо не бих ги обувал.

— Е, както винаги, ти знаеш всичко по-добре! — измърмори Карло.

Накрая се озоваха на път, който се виеше покрай реката. Леонардо се огледа, а после се втренчи в земята под краката си.

— Какво ти става? Ако искаме да стигнем до тази воденица днес, не бива да се мотаем — напомни му Карло.

— Погледни само, тук има следи, които биха могли да бъдат от конска кола. Доста широка кола!

Леонардо премери с крачки разстоянието между колелата на каруцата.

— Почти две крачки. Това не е малка кола! — поклати глава той.

— Ами тогава значи съм имал право и това е пътят за воденицата — отвърна Карло. — Нали към хартиените работилници често пътуват големи конски каруци, които пренасят или дрипи, или туткал, или нещо друго, а сетне отнасят готовата хартия.

Леонардо кимна.

Момчетата поеха по пътя. Леонардо като че ли изобщо не слушаше приятеля си.

Преди време той често придружаваше чичо си Едуардо, който беше отличен следотърсач. Чичо Едуардо можеше да каже съвсем

точно кое животно е оставило отпечатъците, които откриваха по пътя си, и преди колко време е минало то оттам.

Леонардо естествено прояви горещ интерес към следотърсачеството и наострил уши, попиваше историите, които разказваше чичо му Едуардо за животните, само като гледаше отпечатъците им. Така Леонардо се научи да разпознава следите на много животни.

Сега той вървеше с поглед, вперен в земята, а Карло накуцваше след него.

Внезапно Леонардо спря.

— Погледни! — посочи той. — Това са следи от копита. Поне дузина! Мен ако питаш, това не биха могли да са конете, които са теглили колата.

— Но откъде знаеш това? Тук може да са минали сто коли през последните сто дни!

— Не, тези животни са препускали в галоп, иначе следите от копитата щяха да са подредени по друг начин. Но когато коне теглят тежка кола, те не галопират. Това са били конници! Може би нашата банда, Карло!

— Е, не бих нарекъл това гореща следа — отвърна кисело Карло. — Тези следи биха могли да са от всеки друг. Освен това тази банда не е наша, нали така!

По-нататък откриха пресен конски тор. Леонардо прие това като доказателство, че следите от конниците не биха могли да са стари.

— Мен ако питаш, това не е случайно съвпадение!

— Надявам се само, че си прав и не сме били целия този път напразно!

В същия миг чуха тропот на копита. Един конник препускаше към тях точно от посоката, в която водеха следите на групата ездачи.

МЪЖЪТ С ЧЕРНАТА БРАДА

Отначало се чуваше само тропот на копита, сетне иззад едно възвишение се появи самият конник.

Той носеше кожена барета с перо, а наметалото му се развяваше след него като знаме. Освен това беше въоръжен с аркебуз и меч. Аркебузът висеше на кожен ремък, вързан за дръжката на седлото.

Отдалеч се виждаше, че има черна брада.

— Обзалагам се, че това е един от онези типове — прошепна Леонардо на приятеля си. — В края на краищата, по пътищата няма чак толкова много хора с аркебузи.

Конят на мъжът с черната брада се вдигна на задните си крака, но веднага бе усмирен от господаря си. Конникът бавно приближи към двете момчета. Мъжът внимателно ги огледа от главата до петите.

Леонардо и Карло спряха като заковани. Конникът бутна кожената си барета назад. Леонардо се успокои, когато забеляза, че в момента той не може да използва аркебуза си. За тази цел първо трябваше да запали огън и да възпламени фитила. Но не биваше да се забравя, че освен пушката той все пак има и меч.

Леонардо огледа ботушите на конника, които бяха доста прашни. Търсеше следи, които може би бяха от нападението във воденицата на майстор Андреа. Например някакви характерни драскотини по кожата или липсващо колелце на шпорите.

Трябваше му някакво доказателство, че се касае за един от бандитите, който бе участвал в нападението на воденицата на майстор Андреа.

— Какво търсите вие двамата в този край? — попита конникът.

Гласът!

Сега вече Леонардо беше сигурен. Този човек не беше просто един от бандитите, а стрелецът с аркебуз, който с един изстрел строши винтовата преса на майстор Андреа! Леонардо помнеше съвсем ясно злобните му подмятания.

Леонардо сръга в ребрата Карло, който беше опулил очи. Карло очевидно също беше разпознал гласа.

— Ами вървим си по пътя — обясни Леонардо, като се опита гласът му да прозвучи колкото се може по-непринудено и спокойно. Той беше сигурен, че конникът с черната брада също ги е разпознал.

Мъжът скочи от коня и отметна наметалото си назад. Дясната му ръка стисна дръжката на меча, а с лявата продължаваше да държи юздите.

— И все пак е странно да срещне човек две хлапета съвсем сами в тази гора — продължи той. — Това изобщо не е безопасно! Тук със сигурност бродят разбойници и бандити.

— Ние можем да се грижим за себе си — увери го Леонардо. Не биваше в никакъв случай конникът да забележи, че са го разпознали, защото тогава нещата щяха да се развият зле за тях. — Ще позволите ли един въпрос, господине?

Мъжът с черната брада едва не прихна.

— Ама че изискано се изразяваш, момчето ми!

— Аз съм Леонардо, а това е приятелят ми Карло. Но може би и вие ще ни издадете с кого имаме честта да разговаряме?

— Ти май си доста любопитен.

— Вие изобщо не сте първият, който ме упреква за това, значи вероятно е истина — отвърна Леонардо. — Понеже сте толкова загрижен за нашата сигурност, предполагам, че сте добронамерен към нас.

— О, да, със сигурност!

— Вие може би сте от градската стража на Флоренция? Или наемен войник, на когото републиката плаща да пази хората от разбойници и бандити? — и Леонардо посочи аркебуза, който висеше на седлото. — Виждам, че сте въоръжен.

— Ама ти наистина питаш твърде много — измърмори мъжът с черната брада. — А аз не виждам причина да давам обяснения на едно дете.

— Простете, ако съм бил твърде настоятелен с въпросите си — рече предпазливо Леонардо. — Със сигурност нямах такова намерение.

— Е, добре, добре. Най-добре си вървете у дома колкото се може по-бързо. Из околността броди всякаква паплач и ще бъде много

жалко, ако попаднете в ръцете на тези хора.

— Знаем това — отвърна Леонардо. — Срегнахме един вехтошар, който ни разказа, че е била нападната дори работилницата за хартия на майстор Андреа.

— Какви ги говориш! — измърмори мъжът и се метна отново на коня си. — За съжаление, сега не мога да се погрижа за вас, защото съм тръгнал на път по важна работа. Послушайте съвета ми!

— Непременно! — обеща Леонардо.

Мъжът пришпори коня си и препусна по пътя.

Когато изчезна зад следващото възвишение, Леонардо и Карло си отдъхнаха шумно.

— Уф, ама и тебе си те бива! — изпъшка Карло. — Как можа да заговориш за нападението на воденицата на майстор Андреа?

— Ами много просто. Трябваше по някакъв начин да го убедя, че не сме го разпознали. Кой знае какво щеше да направи, ако беше заподозрял нещо.

— И ти мислиш, че ни е повярвал? — усъмни се Карло.

Леонардо кимна.

— Да, но все пак трябва да бъдем предпазливи. Останалата част от бандата със сигурност е някъде наблизо.

Тъкмо когато отново щяха да потеглят, Карло дръпна Леонардо за ръкава.

— Какво има? — почуди се Леонардо.

Карло се поколеба, но накрая събра смелост и си призна.

— Искам да съм съвсем честен, Леонардо. Преди малко едва не напълних гащите, когато разпознах гласа на бандита, и за щастие, успях да стисна зъбите си толкова силно, че не се чу как тракат.

— Аз също се изплаших здравата, Карло.

— Не мислиш ли, че сме се захванали с нещо, което не е по силите ни?

— Да не би да искаш да се върнем обратно точно сега, когато сме на път да открием леговището на бандитите? — Леонардо поклати енергично глава. — Не, изобщо не може да става дума за това!

— Добре! Да приемем, че налетим сега и на останалата банда. Та ти дори нямаш разумен план за действие.

— Ами надявам се да ми хрумне правилната тактика, Карло! Освен това, щом можахме да убедим този тип, че не сме го разпознали,

защо да не убедим и другите?

— Нека по-добре се върнем у дома!

— Не ми говори така, сякаш си дядо ми, Карло!

Докато продължаваха да вървят по пътя, Леонардо размишляваше на глас защо ли мъжът с черната брада беше сам.

— Предполагам, че останалата част от бандата лагерува тук някъде, а типът с черната брада беше тръгнал да носи някакво съобщение.

— Какво например? — попита Карло.

— Ами надявам се да разберем това — рече уверено Леонардо.

Още около половин час момчетата вървяха по следите на конника и каруцата. Междувременно пътят доста се отдалечи от реката и водата вече почти не се чуваше. Но Леонардо реши, че е по-смислено да следват пътя, а не реката. В края на краищата, именно на пътя имаше ясни следи, по които можеха да се ориентират. Най-сетне стигнаха едно много стръмно възвишение, на чийто връх стърчаха дузина криви дървета, и тогава за пръв път видяха воденицата.

Тя беше на самата река. Разпенената водна струя се изливаше върху голямото водно колело и то се въртеше с учудваща бързина. Ударите на тъпкачката отекваха глухо в далечината.

Непосредствено до воденицата беше разположен бивак. Около огъня бяха насядали няколко въоръжени мъже. Конете бяха разседлани и вързани наблизко. Някои от мъжете бяха свалили оръжието и наметалата си, защото беше доста топло.

— Това са те! — прошепна Леонардо с широко отворени очи.

Никое от двете момчета не се усъмни нито за миг, че това е бандата, която нападна воденицата на майстор Андреа.

— Мисля, че са донесли плячката си право тук и сега във воденицата усилено се произвежда хартия с водния знак на банка „Медичи“.

— От която после могат да се правят фалшиви банкноти — допълни Карло.

Леонардо кимна.

— Точно така. Но затова са необходими и още няколко неща, като например оригинален печат.

— Може би човекът с черната брада отиваше да го вземе — предположи Карло.

Леонардо вдигна рамене.

— Напълно е възможно, ако фалшивите банкноти ще се изработват тук.

— А ние сега какво ще правим? — попита Карло.

— Ами нека първо да се огледаме, да се запознаем с обстановката и да съберем колкото се може повече доказателства, че сме на прав път.

Карло погледна приятеля си без никакъв ентузиазъм.

— Ти да не си решил просто да се разходим до лагера на бандитите и да ги попитаме къде са сложили формата за водния знак?

— Не, разбира се! — отвърна Леонардо. — Но ако човек представи нещата по подходящ начин, вероятно би могъл да понаучи това-онова.

— И как по-точно смяташ да направиш това?

Леонардо не успя да отговори на Карло, защото в този миг отекна изстрел.

БАНДАТА

Двете момчета подскочиха и едва не се развикаха. Но никъде не се виждаше и следа от стрелец, а мъжете около огъня изобщо не обърнаха внимание на случилото се.

— Мислиш ли, че бандата извършва друго нападение тук някъде наблизо? — попита Карло с ококорени очи.

Леонардо поклати глава.

— Мисля по-скоро, че мъжете край огъня са гладни и са пратили някого на лов. А това е добър знак!

— И какво му е доброто?

— Това означава, че бандата ще остане тук още известно време и няма да изчезне през следващите няколко часа — Леонардо побутна Карло. — Хайде, да вървим!

Изтрещя още един изстрел — някъде зад хълмовете и гората. Този път момчетата не се стреснаха толкова много.

— Ако продължават да пропускат целта, за кратко време ще прогонят всичкия дивеч от околността — подсмихна се Леонардо.

Но на Карло изобщо не му беше до смях в този момент.

Момчетата продължиха по пътя към воденицата.

Някои от мъжете играеха карти, други разказваха небивалици за кралете и князете, за които бяха воювали.

Аха, помисли си Леонардо. Значи тези мъже са наемници. Войници, които биват наемани от владетели или пък от богати хора и се бият за този, който им плаща. Сега остава да разберем кой ги е наел този път, рече си Леонардо. Защото той всъщност не можеше да си представи, че мъжете от бандата сами са стигнали до идеята да крадат форма за воден знак и да подправят с нея банкови документи.

За тази цел човек трябва да разбира достатъчно от банково дело и да знае точно какво е необходимо. Може би някой търговец или служител в самата банка, който не иска да работи само за богатството на собственика на банката, ги е наел. Това не може да бъде направено

от обикновен войник, защото беше всеизвестно, че мнозина от тях изобщо не могат да четат и пишат.

— Следователно трябва да има възложител!

— Надявам се само, че си измислил нещо подходящо, защото нали се сещаш, че веднага ще започнат да ни разпитват — рече притеснено Карло.

— Не се притеснявай! — каза Леонардо и потупа приятеля си по рамото.

Момчетата тръгнаха към входа на воденицата.

— Хей, вие там! — извика един от мъжете. Беше водачът на бандата.

Леонардо беше сигурен, защото дръжката на меча му имаше много особена форма и той я запомни. На върха ѝ имаше топка с формата на череп. Край огъня лежеше аркебузът му, а освен това той носеше на шията си кърпата, с която беше маскиран във воденицата на Андреа.

Главатарят на бандата скочи, изтегли меча си и се запъти към двете момчета.

— Тези не ги ли познаваме отнякъде? — обади се един от другите мъже.

— Затваряй си устата! — изръмжа главатарят. — А вие какво правите тук? — попита ядосано той.

— Отиваме при майстор Флавио — обясни Леонардо.

Карло и без това не беше в състояние да отговори — ужасът, който изпитваше в този миг, беше изписан на лицето му.

— Я дръпни един бой на тези нехранимайковци и няма да ни безпокоят повече! — провикна се един от другите мъже край огъня, който тъкмо поправяше арбалета си.

— Изчезвайте отгук! — рече грубо главатарят на бандата. — Нямайте работа при Флавио!

— Олеле, колко смело — присмя се войникът с арбалета. — Руджеро, нашият велик предводител, има нужда от меч, за да се разправи с две деца. Пък аз си мислех, че дори само като видят страшната му физиономия, те ще се обърнат и ще си плюят на петите, без дори да му обяснят какво търсят тук!

Мъжете около огъня се запревиха от смях. На Руджеро обаче изобщо не му беше до смях. Когато се обърна, смехът около огъня

угасна, сякаш някой го бе полял с вода.

— Много остроумно, няма що! — изръмжа Руджеро и лицето му стана тъмночервено от яд. Сетне отново се обърна към момчетата: — Вие още ли сте тук! Изчезвайте веднага!

— Но майстор Флавио...

— Майстор Флавио няма време за вас. Изчезвайте по най-бързия начин, иначе ще направя онова, което ме посъветва приятелят ми.

Карло вече беше направил стъпка назад, но Леонардо не искаше да се предаде толкова лесно.

— Искаме да ни наеме за събирачи на дрипи. И понеже в момента всички воденици в околността се нуждаят от дрипи, за да могат да произвеждат хартия, мислех си, че майстор Флавио ще прояви интерес към нашето посещение.

Руджеро направи нетърпелива физиономия. Но преди да успее да отговори, вниманието на мъжете се отклони към трима ездачи, които пристигнаха в този момент пред воденицата. Те бяха облечени и въоръжени като другите и изглежда, бяха от същата банда. Единият от тях носеше аркебуз, праметнат през гърба му на кожен ремък, другият — арбалет, третият беше въоръжен с дълъг лък.

Мъжът с аркебуза дръпна юздите на коня си. В лявата си ръка той държеше за ушите прострелян заек.

— Вижте, хора, обядът пристигна! — извика той.

Мъжете около огъня нададоха радостни викове. Никой вече не се интересуваше от двете момчета.

Ездачите скочиха от конете и макар че повечето от мъжете бяха очаквали по-голяма плячка, те все пак се радваха на предстоящия обяд.

— Е, какво сега? — попита Леонардо. — Може ли да говорим с майстор Флавио? Той сигурно ще се зарадва, особено ако запасите му са на привършване.

— Е, добре — изръмжа Руджеро, — нека майсторът сам каже какво мисли за това.

Леонардо триумфираше. Планът му успя! Водачът на наемниците, естествено, искаше да избегне всичко, което би забавило производството на хартия. А най-важното условие за това беше да има достатъчен запас от парцали.

Руджеро прибра мечата си.

— Елате с мен! — нареди той.

Леонардо го последва и дръпна Карло след себе си.

— Хайде, почти стигнахме вече... Ще видиш колко ще се зарадва майстор Флавио, че ще си има още двама събирачи на дрипи.

Карло само преглътна и кимна.

— Ами... щом казваш...

— О, убеден съм в това!

Момчетата последваха Руджеро към воденицата. Войникът ритна грубо тежката дървена врата.

Вътре беше също толкова шумно, както в работилницата за хартия на майстор Андреа. Тъпкачката на дрипи чукаше непрестанно, а един чирак окачваше готовите листове хартия на въжето, където щяха да изсъхнат.

Мъж с голяма, оплескана с туткал престилка, вдигна един от листовите срещу светлината и присви очи.

— Майстор Флавио! — извика Руджеро.

Човекът с престилката се обърна.

— А, добре че идвате, Руджеро. Погледнете това! Първите готови листове хартия! По мое мнение резултатът е забележителен! А ако разгледате водния знак...

Леонардо видя по окачените листове хартия да прозира водният знак на банка „Медичи“ — ту по-ясно, ту не толкова ясно, според ъгъла на светлината.

Прав съм бил, каза си той. До този момент момчето нямаше нищо повече от голи предположения. Тук най-сетне видя категоричното доказателство, че в тази работилница се произвежда хартия с водния знак на банка „Медичи“!

А това можеше да се прави с една-единствена цел. Тези хора искаха да фалшифицират документи! Леонардо се запита къде ли щеше да се случи това. Тук, във воденицата, или на някое друго място, където щяха да пренесат хартията.

Момчето се огледа и зърна как единият от калфите при басейна вдигна ситото от казана. За миг телената форма с водния знак се видя съвсем ясно.

Майстор Флавио подаде един лист на Руджеро:

— Погледнете сам! Качеството е повече от задоволително.

Руджеро очевидно не се интересуваеше толкова от хартията. Той хвърли бърз поглед към нея и я върна на майстор Флавио.

— Не мога да преценя това.

— Тогава я занесете на Негово Превъзходителство, Руджеро, и попитайте дали да продължаваме по същия начин.

— Един от моите хора пътува към него и ще го доведе — обясни Руджеро.

„Негово Превъзходителство“, беше казал майстор Флавио. Леонардо можеше съвсем ясно да си представи, че зад това определение се крие загадъчният възложител на бандата.

— Тези две деца искат да си предложат услугите като събирачи на дрипи — рече Руджеро на майстор Флавио. — И понеже вашата работилница вече има проблеми да поддържа непрекъснато производство, защото няма достатъчно стари дрехи, реших, че ще проявите интерес.

Майстор Флавио огледа Леонардо и Карло от главата до петите.

— Аха, значи вие двамата искате да събирате дрипи. А имате ли си район? Иначе тежко ви. Отколешните събирачи на дрипи няма да се оставят да ги избутате от районите им просто така, повярвайте ми! А аз вече съм виждал какво се случва с онези, които не зачитат границите на районите — пребиват ги до смърт.

— Знаем много добре — отвърна Леонардо. — Нашият район е околността на Винчи.

Майстор Флавио се намръщи.

— Ти нещо грешиш, млади човече! Местността около Винчи се обхожда от един Мартино. А той, за съжаление, доставя единствено за работилницата за хартия на майстор Андреа ди Марко. Опитах се вече да го убедя да работи за мен, но за съжаление, изобщо не успях. Вероятно причината е в това, че моята работилница му е твърде далеч, пък и пътищата тук са доста стръмни. Тук е необходима мъжка сила, за да буташ по хълмовете количка, пълна със стари дрехи.

Майстор Флавио скръсти ръце пред гърдите си и смръщи гъстите си, събрани над носа му вежди. На челото му се появи дълбока бръчка.

Само да не заподозре нещо, изплаши се Леонардо.

Той трескаво размишляваше как да се измъкне от собствените си лъжи. Ако не успее да измисли бързо нещо, положението щеше да стане напечено, защото тогава и Руджеро щеше да се досети, че Леонардо и Карло са дошли в работилницата на майстор Флавио по съвсем друга причина.

— Ами, ако трябва да бъда честен, не казах цялата истина — призна си простодушно Леонардо.

— И аз имам такова чувство! — подсмихна се майстор Флавио.

— В действителност ние сме помощници на Мартино. Той смята, че в района му има достатъчно стари дрехи за две воденици. Но ще си има ядове с майстор Андреа, ако започне да доставя и за някого друго. Затова ни попита дали не бихме могли да работим за него.

За момент майстор Флавио се обърка.

— Едно трябва да ти се признае, момче, сече ти пипето — рече той. — И все пак имам чувството, че това са само измислици. Освен това човек трябва да е много як или да има много яки приятели, ако иска да се наложи като събирач на дрипи. В края на краищата, непрекъснато има спорове за границите на териториите. Всъщност това изобщо не е професия за деца.

— Този малък дърдорко лъже, та дрънка! — изръмжа Руджеро. — Вие двамата сте тук, за да шпионирате, признайте си!

Преди Леонардо да успее да се дръпне, Руджеро го сграбчи за яката.

— Хайде, изплюй камъчето, кой те изпрати?

— Никой.

— Може би майстор Андреа? Та ти беше вчера... — Руджеро млъкна, защото не искаше да се издаде.

— Бягай, Карло! — извика Леонардо на приятеля си. — Бързо!

— Ще доведе помощ! — обеща Карло и се втурна към вратата.

Майстор Флавио не направи никакво усилие да залови момчето. Руджеро извика на хората си, но те се бяха скупчили около заека и не виждаха и не чуваха друго.

Карло стигна до вратата, отвори я и се обърна още веднъж.

През това време Леонардо се опитваше с всички сили да се освободи от лапите на Руджеро. Но хватката на бандита беше здрава като менгеме.

Леонардо ухапа ръката на наемника и го ритна с всички сили в пиццала. Главатарят на бандата побесня.

— Ти, червей такъв... как се осмеляваш!

Мъжът сграбчи Леонардо с двете си ръце толкова силно, че едва не го задуши.

Карло застина до отворената врата и се втренчи в тях. Ако все още искаше да избяга, сега беше моментът да тича с всички сили, защото останалите бандити още не бяха забелязали какво се случва във воденицата.

— Ще ти дам да се разбереш! — изръмжа Руджеро.

Той направи крачка напред и стъпи право в една локва от хлъзгавата текстилна каша, в която се превръщаха дрипите под ударите на тъпкачката. Някой от калфите беше разлял кашата и не беше почистил след това. Руджеро загуби равновесие. Той пусна едната си ръка и се опита да се залови за нещо стабилно. Леонардо се освободи с един ритник и Руджеро падна назад във ваната с туткал, в която потапяха листовете хартия. Този туткал се получаваше от говежда кожа или кости и хладка вода.

Туткалът се разплиска на всички страни и навсякъде стана лепкаво.

Леонардо се втурна към вратата, където Карло стоеше, все така скован от ужас.

— Хайде, какво чакаш още! — изкрещя му Леонардо, докато зад тях се разнасяха проклятията на Руджеро.

— Помогнете ми, по дяволите! — развика се мъжът към майстор Флавио, върху чието високо чело също имаше петно туткал.

Леонардо и Карло изтичаха навън. Вратата на воденицата се затръшна след тях. Мъжете около огъня не им обърнаха никакво внимание, заети все така със своя заек и правилното му приготвяне, като се надпреварваха да дават съвети на готвача.

Двете момчета се втурнаха по пътя, по който бяха дошли. Сега обаче трябваше да се катерят нагоре по хълма!

Междувременно Руджеро успя да се измъкне от ваната и заджапа през работилницата. Той се появи на вратата на воденицата, омазан в туткал, със залепнала по главата му коса. От него капеха гъсти капки туткал, а когато хвана дръжката на меч си и се опита да го издърпа от ножницата, той изобщо не помръдна. Наложил се здравата да се напругне, за да го извади.

— Хванете двете момчета! Не бива да избягат от тук! — изкрещя той на хората си.

Прогизналите му ботуши жвакаха на всяка крачка.

Мъжете около огъня изгледаха в недоумение главатаря си. Няколко мига цареше пълна тишина. След това няколко от тях скочиха и хукнаха след Леонардо и Карло.

Двете момчета бяха успели вече да достигнат малката горичка на върха на хълма, от която преди по-малко от час наблюдаваха работилницата. Въпреки това мъжете ги настигнаха много бързо.

Леонардо усети как една ръка го блъсва в гърба. Това бе достатъчно, за да загуби равновесие. Той размаха ръце, олюля се и падна на земята.

— Улових единия! — извика груб глас и го сграбчи за яката.

Карло тичаше по-бързо от Леонардо, но след двайсетина крачки и той бе заловен от бандитите.

Мъжът, който улови Леонардо, бутна кожената си барета на тила, избърса потта от челото си и изръмжа:

— Ама че са бързи тези хлапета! Но не на мене тия! — Сетне погледна към работилницата, където главатарят Руджеро се изтръскваше от туткала като мокро куче. — Не знам какво иска Руджеро от тези две джуджета, но те добре са го подредили — я вижте на какво е заприличал.

При това той се разхили злорадо, а останалите бандити се присъединиха към него.

Главатарят им здравата се беше изложил пред тях.

— Я кажете, да не би да сте си забравили очите някъде? — попита бандитът, който държеше Карло, след като се взря в лицето на момчето. Сетне той погледна и Леонардо. — Ами че тези момчета бяха вчера във воденицата на майстор Андреа.

— Наистина ли? Да не би да бъркаш нещо? — изненада се друг един, с лъскав кожен елек, под който висеше мечът му.

Той сграбчи лицето на Карло и го обърна към себе си. Сетне го загледа изпитателно в очите.

— Не си спомням — рече той накрая. — Не обърнах внимание на цялата сбирщина от чираци и вехтошари, когато вчера бяхме във воденицата.

— Питай Руджеро! Обзалагам се, че тъкмо затова той искаше да залови тези двамата! — рече бандитът, който държеше Леонардо, и го стисна още по-здраво в хватката си.

В ПЛЕН

Бандитите върнаха Леонардо и Карло във воденицата, където ги чакаше разгневеният главатар на бандата.

Руджеро чешеше ожесточено лепкавите си коси и не спираше да ругае.

— Сега вероятно ще трябва да се подстрижа до голо! — беснееше той. — И на какво ще приличам тогава! На стригана овца!

Мъжът с кожения елек прекъсна шефа си.

— Какво да правим с тези двамата? — попита той.

— Предлагам да ги наложим с тояги за това, което са ти сторили, а сетне да ги пуснем да се пръждосват далеч оттук — предложи един от другите бандити, който едва сдържаше усмивката си.

Руджеро наистина изглеждаше много смешно със залепналите си коси.

— Внимавай някой друг да не отнесе накрая тоягите! — изръмжа злобно Руджеро.

Той си пое дълбоко дъх и опита да изтръска от ръцете си туткала, който преди това беше обърсал от косите си.

— Тези хлапета вчера бяха във воденицата. Отначало си мислех, че не са ни познали.

— Че нали бяхме маскирани — напомни му един от другите мъже.

— Може и така да е — кимна Руджеро, — но от друга страна, не вярвам в такова голямо съвпадение. Първо ги срещаме във воденицата на майстор Андреа и още на следващия ден цъфват тук, при майстор Флавио — още повече, че той изобщо не познава двете шпиончета. Но хайде най-напред да ги заведем във воденицата!

И така, засега не беше ясно какво ще правят с тях. Леонардо остана с впечатлението, че бандитите не могат да вземат решение.

Като начало те върнаха двете момчета обратно в работилницата.

— Майстор Флавио! — извика Руджеро и махна на майстора да се приближи.

Чираците, които бяха заети с чистенето на туткала, отстъпиха встрани. Най-малките от тях бяха на не повече от дванадесет-тринадесет години. Едно от момчетата имаше огненочервена коса и множество лунички по лицето. То се беше втренчило в Карло и Леонардо и се отдръпна едва в последния момент.

Леонардо го забеляза още при първото си влизане във воденицата. Момчето стоеше при винтовата преса и помагаше да се изцеди водата от готовите листове.

Майстор Флавио се появи иззад тъпкачката.

— Какво искате? — попита той, като се опитваше да надвика чуковете.

— Трябва ни помещение, в което да заключим тези скитници — заяви Руджеро.

Майстор Флавио вдигна рамене.

— Ами затворете ги в мазето, господин Руджеро.

— Трябва ми място, откъдето да не могат да се измъкнат лесно — настоя главатарят на бандата.

— Тогава ме последвайте! — подкани ги Флавио.

Майсторът на хартия тръгна напред, а другите го последваха към една пристройка на воденицата. Там той отвори голям дървен капак в пода. Дървена стълба водеше в тъмно подземие, подобно на яма.

— Тук съхранявам материали, които трябва да стоят на студено — обясни Флавио.

— Хвърлете вътре двамата шпиони! — нареди Руджеро.

Леонардо трябваше да се спусне пръв в мрачното подземие. Не можеше да се види какво има вътре и колко голямо е мазето. Догади му се. Най-сетне Леонардо стъпи на твърда земя. Но подът беше влажен, както веднага усети момчето с голите си стъпала. След него се спусна и Карло.

— И наистина ли няма друг изход? — чу се подозрителният глас на Руджеро.

— Не. Само няколко дупки за проветряване — обясни Флавио.

— Какви са тези дупки за проветряване? — попита недоверчиво Руджеро. — Тези двама нехранимайковци в никакъв случай не бива да ни избягат!

— Гарантирам ви, че подобно нещо не би могло да се случи — увери го Флавио. — Дупките за проветряване не са по-големи от мъжка ръка. Оттам никой не би могъл да се измъкне, дори да е мършав като цироз.

Мъжете около Руджеро се спогледаха с подигравателни физиономии. Всъщност идеше им да се разсмеят с глас, но никой от тях не се осмели, за да не подразни главатаря.

— Затворете капака и изтеглете стълбата! — нареди Руджеро.

Мъжът с кожения елек изтегли дървената стълба.

Преди да затвори капака, майстор Флавио извика още веднъж на Леонардо и Карло:

— И да не ми пипате запасите!

Сетне стана тъмно като в гроб.

Отпърво двете момчета запазиха мълчание. Едва когато стъпките над тях заглъхнаха, Карло се осмели да се обади.

— Хубава каша забърка, Леонардо!

— Аз ли? Чуй сега...

— Не, ти ме чуй! От самото начало бях против да идваме тук. Не биваше да предприемаме нищо на своя глава, а да потърсим помощ.

— И откъде, моля, да намерим тази помощ? — присмя му се Леонардо. — Докато стигнем до Флоренция, за да кажем на градската стража, тези типове отдавна вече щяха да са през девет планини в десета. И естествено, всички доказателства щяха да бъдат унищожени. Да не говорим, че никой във Флоренция нямаше да ни обърне внимание.

— И аз не знам кое щеше да бъде най-доброто, но по-лошо от това, което стана, не би могло да бъде! — не се предаваше Карло.

В себе си Леонардо, естествено, трябваше да признае, че приятелят му има право. Планът му се беше провалил напълно. Вместо да събират доказателства, те стояха заключени в тази тъмна дупка и не можеха да направят нищо. А бандитите спокойно щяха да изчакат, докато майстор Флавио изработи хартията, която им беше необходима. Все още не беше ясно какво щеше да се случи след това. Възможно беше бандитите да пренесат хартията на друго място, където да произвеждат фалшиви банкноти.

Възможно беше обаче също така всичко да се случи в тази работилница, като тук пристигне някой, който притежава необходимите знания и най-вече необходимия печат. Вероятно някой, който работи за банка „Медичи“ или е работил там, така си мислеше Леонардо.

Сети се за конника с черната брада, когото срещнаха на път за работилницата и който също беше член на бандата. Може би неговата задача беше да уведоми тази тайнствена личност или дори да я доведе в работилницата на майстор Флавио.

— Дано сега за разнообразие да ти дойде някоя разумна идея — не спираше да мърмори Карло. — Идея, която да ни помогне да се измъкнем колкото се може по-скоро от тази дупка. Тук не само е влажно и студено, но и... — Карло млъкна.

От тъмнината се чу тихо квакане.

— Жаби! — извика той ужасен. — Само това ни липсваше! Не мога да си представя нищо по-гнусно.

— Да се радваме, че няма плъхове — напомни му Леонардо.

— Ами най-вероятно просто още не сме ги видели, защото тук е адски тъмно — отвърна Карло.

Единствената светлина, която падаше в подземиято, идваше от дупките за проветряване.

Тези дупки бяха толкова високо, че Леонардо и Карло не можеха да ги достигнат дори ако единият от тях се качеше на раменете на другия. Освен това бяха твърде малки, за да се измъкнат през тях.

И все пак през дупките се чуваха от време на време гласовете на бандитите.

Леонардо тръгна през помещението и се блъсна в голям сандък, който му стигаше до гърдите. Трудно беше да се каже какво има вътре. Беше сравнително лек, а капакът не беше заключен. Леонардо не се стърпя и го отвори. Но съдържанието беше скрито дълбоко в тъмното и той не успя да види какво е. Вместо това внезапно го обкръжиха рояци мухи. Той размаха диво ръце около себе си. Дръпна се настрани и тогава за момент в сандъка влезе светлина, така че Карло успя да види какво има вътре.

— Кости! — промълви той с пресъхнала уста.

Вонята беше непоносима и Леонардо бързо захлопна капака.

— Това се кости от прясно заклани телета и свине — предположи Леонардо. — От тях вероятно майстор Флавио прави туткала, който му е необходим за производството на хартия.

— Надявам се да си прав — прошепна Карло с ужас в гласа.

— Какво ти става?

— Ами кой знае кого още бандата е оставила да умре в тази тъмница и чии са в действителност тези кости!

— Какво те прихваща, Карло? Вече виждаш призраци!

— А ти какво си мислиш, че смятат да правят с нас? Да ни пуснат, за да ги предадем?

Леонардо избута сандъка с костите под малкото светло петно, което падаше в ямата през една от дупките за проветряване. Сетне отвори още веднъж капака и бръкна предпазливо с дясната си ръка вътре. С лявата разгонваше мухите.

— Помогни ми, Карло!

— Изобщо не разчитай на мен!

Миг по-късно Леонардо извади един череп, който беше силно заоблен отпред и имаше муцуна с плоски, почти кубични зъби.

— Погледни само! Да ти прилича на човек?

— Не.

— Истинска кравешка глава! Жалко... Бих взел този сандък вкъщи. Всички тези кости... Какви изследвания само бих могъл да направя с тях!

— Дядо ти щеше да изхвърли този сандък през прозореца — заедно с вонята и мухите.

Леонардо въздъхна и върна черепа на кравата в сандъка.

— Да, за съжаление. По този въпрос напоследък той е станал категоричен. Мисля, че преувеличава.

Някъде в тъмното все още квакаха жаби.

— И тях ли би уловил и изследвал — присмя се Карло на Леонардо.

— Да, естествено!

— Ами, трябва да кажа, че най-вероятно ще имаш достатъчно време за това, защото кой знае колко още ще гладуваме тук. Какво става с твоята разумна идея? Измисли ли как да се измъкнем от тук?

Леонардо усети, че Карло му е много ядосан.

— Съжالياвам! — рече той. — Явно сме били твърде самонадеяни.

— Ти беше твърде самонадеян! — поправи го Карло. — Аз само дойдох с теб, а сега съм в същата каша.

— Ще се измъкнем някак — заяви убедено Леонардо. — Баща ми тръгна за Флоренция, за да информира семейство Медичи за кражбата.

— Аха, и ти си мислиш, че градската стража или телохранителите на семейство Медичи веднага ще се сетят, че ние се намираме в мазето на работилницата на майстор Флавио и спешно се нуждаем от помощ? — Карло едва не се задави от яд. — Признай, че сам не вярваш на думите си!

— Ами ако все пак...

— И как по-точно?

— Ами как мислиш, че стигнах до идеята да дойдем на разузнаване в тази работилница? Много просто — говорих с баща си! Няма чак толкова много хартиени работилници, на които семейство Медичи да е прекратило договора — а без хартиена работилница кражбата на водния знак няма никакъв смисъл! Ще видиш, че рано или късно баща ми, семейство Медичи или техните телохранители ще стигнат до същата мисъл.

— ... и е само въпрос на време тази могъща армия, която ти току-що си изфантазира, да се появи тук и да им даде да се разберат на Руджеро и неговата банда!

— Точно така!

— Ах, Леонардо! Забрави за това! Как мислиш, какво ще стане, когато бандата получи онова, което ѝ трябва от майстор Флавио, и всеки един от тези мъже натъпче джобовете си с фалшиви банкноти на Медичите? Нали ще трябва да се отърват по някакъв начин от нас. И тогава вече положението наистина ще стане отчайващо, казвам ти! Съмнявам се, че дотогава ще е дошла помощ. И освен това...

— Замълчи за малко! — спря го Леонардо.

Но не се чуваше нищо — нищо друго, освен една квакаща жаба и шум, който звучеше като тропот на кон.

През дупките се чу ясно как навън пристигна конник и скочи от седлото.

— Аха, ето те най-сетне — чу се един глас.

— Къде е Руджеро?

— Нашият главатар се къпе в реката — обади се друг глас. — Малко по-нататък по течението. Явно му е твърде неудобно в този вид...

И новопристигналият научи как Руджеро е паднал във ваната с туткал.

Съучастниците му, естествено, украсиха още повече историята и я допълниха с небивалици за яростната самоотбрана на Леонардо.

— Руджеро сигурно не е и сънувал, че някой ден ще изгуби схватка с дете!

Мъжете избухнаха в гръмогласен смях. Новопристигналият не беше в толкова добро настроение.

Той се покашля и рече сериозно:

— Съжалявам, но нямам добри вести.

Леонардо предположи, че това е мъжът с брадата. Дори беше сигурен, че е разпознал гласа му.

— Идвам право от Негово Превъзходителство — съобщи той на своите другари.

— И? Какво стана? — дочуха се гласовете им.

— За съжаление качеството на хартията не е достатъчно добро. Негово Превъзходителство не е съгласен и с водния знак. Той твърди, че всеки чирак на търговец ще разпознае фалшификата и не би посмял да се появи в клон на банка „Медичи“ с този документ!

— Руджеро няма да се зарадва на тази вест. Това ще ни забави още няколко дни.

— А майстор Флавио пък съвсем няма да е доволен, защото ще се наложи отново да хвърли на тъпкачката произведената хартия.

Мъжете се отдалечиха и Леонардо и Карло вече не чуваха за какво си говорят. Леонардо щракна с пръсти.

— Чудесно! — заяви доволно той. — По този начин ние печелим време...

ОТНОВО НА СВОБОДА

Леонардо и Карло чуха силните ругатни на главатаря Руджеро. Явно се беше върнал от банята си в реката и бе научил, че тайнственият покровител на бандата, Негово Превъзходителство, не е одобрил качеството на хартията. Личеше си, че не е на себе си от яд.

— Ами тогава нека сам да дойде тук и да покаже на този третокласен майстор на хартия как се правят хубави листове, по които няма сенки около водния знак на Медичите! — боботеше той. — Направо ще се пръсна от смях! Че кой обръща внимание на такива дреболии! Сякаш документите се пипат само с чисти пръсти и никога върху височайшата хартия не капва мазно петно!

— Трябва да го слушаме, Руджеро — отвърна мъжът с черната брада. — Според него работата или трябва да се свърши по най-добрия начин, или изобщо не бива да се захващаме с нея, защото ще се издъним с гръм и трясък!

— О, да, да... Негово Превъзходителство умее да говори добре! Крие се на сигурно място и ни оставя ние да вадим кестените от огъня. Как мисли той, колко време още майстор Андреа ще се бои да съобщи за кражбата в банка „Медичи“?

— Негово Превъзходителство твърди, че ще намери решение за това — отвърна мъжът с черната брада.

— А дали милостиво сподели с теб какво по-точно решение му се привижда?

— Въпреки всичко...

Двамата мъже се отдалечиха, като продължаваха да спорят, и Леонардо не можеше да ги чува вече. Гласовете ставаха все по-тихи.

Леонардо стоеше до студената стена на мазето и гледаше към дупката за проветряване. Карло беше затаил дъх, за да не издаде неволно някакъв шум.

Но колкото и да се ослушваха двете момчета, не след дълго и последните откъслечни думи от разговора на двамата мъже се смесиха

с разговорите на другите, докато накрая се чуваше само пращането на огъня.

— Няма смисъл, не разбирам нищо вече — рече Леонардо.

— Какво ли имаше предвид оня, като каза, че ще се намери някакво решение за майстор Андреа? — попита Карло.

— Нямам ни най-малка идея — призна Леонардо. — Но при такива хора това едва ли означава нещо добро.

— А Негово Превъзходителство?

— Какво ли не бих дал да науча кой е той. Във всеки случай е голям страхливец.

— А защо да е страхливец? — почуди се Карло.

— Ами защото просто изчаква какво ще стане и дори не смее да се появи пред хората, които вършат мръсната работа за него!

Часовете минаваха и светлината, която падаше през дупките за проветряване, ставаше все по-оскъдна. Навън очевидно беше започнало да се смрачава, а когато паднеше нощта, в мазето вече нямаше да се вижда съвсем нищо.

— Дядо сигурно отдавна вече ме търси — рече по едно време Леонардо, за да прекъсне тежкото мълчание, което се беше възцарило в подземие. — Надявам се да се сети къде се намираме.

— Дори и да успеем някога да излезем оттук, навън не ни чака нищо добро — само ядове ще си имаме — рече мрачно Карло.

— Мисля си, че това ще е най-малкият ни проблем.

— Говориш така, защото дядо ти е твърде великодушен, за разлика от моите родители.

През цялото време Леонардо размишляваше усилено как могат да се измъкнат от тъмницата си. Но този път дори той не виждаше никаква възможност за бягство. Дупките за проветряване бяха твърде тесни, а отворът, през който слязоха долу, можеше да се достигне само по стълбата, която бандитите изтеглиха навън. Подземието очевидно нямаше друг изход, а дори и да имаше, той беше някъде в непрогледната тъмнина.

Двете момчета си намериха място в един от ъглите на мазето, където подът беше малко по-сух, и седнаха. Те се бяха примирили вече, че ще прекарат нощта в тази тъмна жабешка дупка.

— Трябва да се радваме, че поне противните жаби не са ни нападнали досега! — рече мрачно Карло.

— Какво толкова имаш против жабите? Те няма да ти сторят нищо лошо.

— Само мисълта, че тук изобщо нещо лази, ме притеснява изключително много — отвърна Карло. — И дори когато очите ми сами започнат да се затварят от умора, пак няма да посмея да заспя.

Постепенно в мазето стана тъмно като в гроб. Отвън още се дочуваха гласовете на наемниците.

А в работилницата работата продължаваше. Водното колело се въртеше неспирно и задвижваше тъпкачката на дрипи. После внезапно ударите на тъпкачката спряха.

— Дрипите на майстор Флавио като че ли свършиха — обади се Леонардо. — Той трябваше да приеме нашето предложение.

— Ние бихме могли да му доставим най-много дрипите, които са ни на гърба — отвърна присмехулно Карло. — Както гледам, Мартино вече е овършал района на Винчи и едва ли е оставил нещо за нас.

— Вероятно имаш право.

Беше минало полунощ, когато работата в хартиената работилница най-сетне бе преустановена напълно. Очевидно умората надви калфите и чираците.

Когато малко по-късно и наемниците се умълчаха, Леонардо и Карло успяха да подслушат един разговор между Руджеро и майстор Флавио.

— Защо не работите и нощем, майстор Флавио?

— Нямаме суровина.

— И как по-точно си представяте тогава, че ще изпълните поръчката? Нима ще трябва да чакаме, докато мързеливите вехтошари, които работят за вас, успеят да съберат някакви парцали?

— О, не, не е така! — възрази майстор Флавио.

— Или може би вашите чираци ще се съгласят да пожертват своите дрехи! — добави разгневен Руджеро.

— Щяхме да се справим с наличните запаси, ако Негово Превъзходителство не беше поставил толкова високи изисквания и сега ние сме принудени да върнем за преработка ценна хартия.

— Вие знаехте, че качеството трябва да е много високо, майстор Флавио! В края на краищата години наред сте работили за банка „Медичи“. Нищо чудно, че са ви прекратили договора при тази ваша нескопосаност!

— Сега вече вие прекалихте! — ядоса се майстор Флавио и повиши глас.

Няколко от наемниците се провикнаха, ядосани, че им пречат да спят.

— Няма да търпя подобни обиди! — добави Флавио малко по-тихо, но не по-малко ядно. — Освен това утре сутрин пристига товар с парцали.

— Е, това звучи успокоително — отвърна Руджеро. — Вече се притеснявах, че аз и моите хора ще трябва да седим тук седмици наред.

Най-сетне работилницата потъна в тишина.

В мазето беше толкова тъмно, че децата не можеха да видят дори собствените си ръце. Накрая дрямката ги обори. Само жабите продължиха да квакат.

Леонардо нямаше представа колко дълго е спал, когато го събуди някакъв шум.

Той скочи и бутна Карло.

— Какво има? — попита сънено Карло.

— Чуй! — настоя приятелят му.

Карло се послуша и в следващия миг вече беше съвсем буден.

Но що за шумолене беше това! Трябва да е някакво животно, мина през ума на Леонардо. Сетне обаче започна да звучи така, сякаш някой трие едно в друго две парчета дърво.

В следващия момент шумът спря.

Леонардо и Карло се вцепениха от страх.

Кой или какво дебнеше в другия край на подземиято? На Леонардо му се стори, че различава тъмна сянка. Нещо по-тъмно от самата тъмнина. Там наистина нещо се движеше!

След това Леонардо и Карло внезапно чуха стъпки, които приближаваха към тях. Две, три стъпки... По каменния под шляпаха боси стъпала.

Чу се плясък.

Сянката като че ли беше стъпила в локва.

Сърцето на Леонардо заби лудо, а Карло направо загуби ума и дума от страх. И двамата затаиха дъх.

Тогава се чу тих глас:

— Къде сте?

В първия момент Леонардо и Карло не посмяха да кажат нищо.

Сянката се придвижи още малко напред и се блъсна в сандъка.

— Тук сме! — рече накрая Леонардо, защото се притесни, че сянката ще вдигне още повече шум.

— Хайде тогава! Можете да избягате, ако побързате!

Леонардо не чака втора покана. Все едно чия беше тази сянка, щом има възможност за бягство, те трябва да се възползват от нея.

Карло отначало се поколеба, но и той в никакъв случай не искаше да остане тук нито минута повече.

Момчетата се придвижиха предпазливо напред.

Леонардо се опита да познае чия беше тази загадъчна сянка, но в тъмнината това беше невъзможно.

— Следвайте ме! — прошепна гласът. — Спуснах стълбата. Можете да се покатерите по нея.

Стълбата не се виждаше никъде. Леонардо и Карло я откриха пипнешком и се изкачиха един след друг в пристройката на воденицата. Там беше малко по-светло, защото през един отворен прозорец влизаше лунна светлина.

Последен се изкачи тайнственият им освободител. Бледите лунни лъчи осветиха за миг лицето му.

Червенокосото момче, досети се Леонардо. Той си спомняше много добре как ги гледаше чиракът, докато ги отвеждаха в подземие.

— Предлагам да изтичате бързо при конете — предложи червенокосият. — Няма да има време да ги оседлаете. Пък и може да се изнервят и да вдигнат шум!

Червенокосото момче поведе Леонардо и Карло към вратата на воденицата, която се отвори със скърцане. Сетне се огледа и им махна да го последват.

— Защо правиш това? — попита Леонардо. — Защо ни помагаш, нали си чирак на майстор Флавио?

— Пссст! — изшептя червенокосият. — Говориш твърде високо. Да не би да искаш да събудиш онези типове?

— Не, естествено, че не!

Червенокосият се промъкна напред и се взря в бивака на наемниците. Върна се след малко, доста по-спокоен.

— Какво става там? — попита Леонардо.

— Всичко е наред!

— Ти така и не отговори на въпроса ми.

Червенокосият изпъшка.

— Да се произвежда хартия с откраднат воден знак, е едно, но да затвориш някого в мазето на воденицата, е нещо съвсем друго. Затова ви помагам.

— Благодаря!

— Надявам се, че разбирате какъв риск поемам.

— Естествено — кимна Леонардо.

— Не вярвам, че ще завърша обучението си при майстор Флавио, ако узнае какво съм направил.

— Ако това се случи, може би ще можеш да започнеш в работилницата на майстор Андреа ди Марко.

— Как ти хрумна това? Той вече ме отхвърли веднъж.

— Така ли? И защо?

— Аз бях най-слабият от петимата кандидати, на всичкото отгоре той реши, че за да мога да държа добре ситото, трябва да имам по-дълги ръце.

— Този път той със сигурност ще те наеме — обеща Леонардо. — Няма да има избор, след като му разкажем какво направи за нас, а това има решаващо значение за разкриването на този случай!

Червенокосият не разбра какво иска да каже Леонардо.

— За какъв случай говориш? — попита той. — Наистина не разбирам какви ги дърдориш. Мен ако питаш, сега най-важното е да изчезнете отгук по най-бързия начин! — Той се огледа още веднъж на всички страни.

За щастие, реката шуртеше силно и заглушаваше всички други шумове.

— Хайде, бързо, вървете след мен! — прошепна червенокосият.

— Как се казваш всъщност? — попита Леонардо.

— Името ми е Джакомо.

— Аз съм Леонардо да Винчи. А това, което казах току-що за майстор Андреа и неговата работилница, беше съвсем сериозно!

— Добре, добре...

— Ще го убедя, че ти е длъжник, можеш да разчиташ на мен.

— Хайде, изчезвайте вече! Иначе наистина ще си имам неприятности!

— Ама тези бандити не са ли оставили постове? — почуди се Карло.

— Оставиха, ама и те спят като заклани.

— Сега вече съм спокоен.

— Хайде на конете! — нареди шепнешком Джакомо.

Немислимо беше да оседлават конете. Щяха да вдигнат твърде много шум и да изнервят животните. Но Леонардо и Карло бяха свикнали да яздят без седло кобилата Марчела.

Джакомо помогна на двете момчета да се метнат на гърба на един кон. Сетне чиракът на майстора на хартия плесна коня по хълбока и той препусна в нощта.

Когато стигнаха гребена на хълма, Леонардо погледна назад.

Не беше ли дочул току-що гласове? Ами ако в бивака някой се беше събудил и бе вдигнал тревога!

Леонардо и Карло пришпориха отново коня и изчезнаха сред тъмните сенки на нощта.

НЕГОВО ПРЕВЪЗХОДИТЕЛСТВО

Двамата приятели препускаха колкото се може по-бързо по пътя, който ги отвеждаше далеч от воденицата на Флавио Амато. Нощният мрак ги криеше и дори да ги преследваха, бандитите трудно щяха да ги открият. Но това нямаше да продължи дълго, защото скоро слънцето щеше да изгрее.

След известно време Леонардо и Карло решиха, че е време конят да почине. Все още се намираха близо до реката. Леонардо заведе коня до водата, за да го напои.

— Я кажи, накъде яздим всъщност? — попита Карло. — Мислиш ли, че ще намерим пътя до Винчи в тази тъмнина?

— Но ние не яздим към Винчи — отговори Леонардо.

— Как така? Какви ги говориш!

— Селото е твърде далеч! Бандата непременно ще ни открие по пътя!

— И какво предлагаш вместо това?

— Трябва да се доберем до воденицата на майстор Андреа, за да му обясним какво се е случило и къде лагерува бандата.

Карло като че ли не разбираше плана на Леонардо.

— Но бандитите биха могли да ни открият и там.

— Вдругиден при майстор Андреа пристига куриер на банка „Медичи“. Майсторът ще му разкаже какво се е случило и той би могъл да доведе помощ, за да осуети плановете на бандата.

— Ако преди това бандитите не са изчезнали! — напомни му Карло.

— О, не, няма да изчезнат. Ти добре чу, че тъй нареченият Негово Превъзходителство не е доволен от качеството на хартията и освен това парцалите са на привършване. Ще им се наложи да поостанат още известно време при работилницата на майстор Флавио. И на Превъзходителството също ще му се наложи да почака. А високопоставен човек като него няма да спи в гората или на полето, а по възможност в някоя странноприемница! Но в околността няма чак

толкова много странноприемници, та да не можем да проверим дали в някоя от тях не е отседнал някой важен господин, който всъщност не би могъл да остане незабелязан!

— Ти май вече изобщо не разчиташ, че баща ти би могъл да уреди нещо във Флоренция — напомни му Карло.

— Напротив! — възрази Леонардо. — Продължавам да се надявам на помощ от него. Но ми се струва твърде рисковано да се заложи всичко само на тази карта.

— Значи смяташ, че е възможно баща ти да не постигне нищо?

Леонардо си пое дълбоко дъх.

— Не можем да изключим и тази възможност, Карло! — Няколко мига никое от момчетата не продума. Чуваше се само свиренето на щурците. Накрая Леонардо попита: — Още ли ми се сърдиш? Нали, в края на краищата, идеята да разглеждаме във воденицата на майстор Флавио беше моя.

Карло поклати глава.

— Вече ми мина.

— Това е добре.

— Добре е, че всичко свърши добре.

— Е, поне засега...

Леонардо и Карло решиха да изчакат, докато слънцето изгрее, та да могат да огледат хубаво местността. Тъмнината ги пазеше от преследвачите им, но от друга страна, правеше много трудно откриването на пътя до работилницата на майстор Андреа.

А в този момент те просто не можеха да си позволят да правят грешки.

Когато се развидели, момчетата продължиха пътя си. От реката се надигна лека мъгла, обви всичко около тях във влажното си було и при всяко пукане на клон двете момчета подскачаха стреснати. Всеки неясен шум им напомняше, че наемниците биха могли да ги настигнат и отново да ги вземат в плен.

Но за щастие, от бандитите нямаше и следа.

Двете момчета бяха изгладнели като вълци. Откриха храсти с малини и Леонардо скочи веднага от коня, за да набере малко.

— Сигурен ли си, че те изобщо стават за ядене? — попита Карло.

— Е, поне са вкусни — обади се Леонардо, приведен над храстите.

Карло се поколеба, но после гладът надви предпазливостта му.

На Леонардо му хрумна да пресекат няколко пъти реката, за да затруднят преследвачите си, ако разчитаха да ги проследят по дирите от коня.

— Дори кучетата изпитват затруднения в такива случаи! — обясни той.

Карло прие идеята с удоволствие. Тук реката беше съвсем плитка и за коня нямаше никакъв проблем да я прегази. След това момчетата се отдалечиха от коритото на реката и препуснаха по пътя, който водеше към Винчи.

През цялото време не спираха да спорят как да стигнат до работилницата на майстор Андреа. Настроението им, леко приповдигнато след чудното избавление, отново се развали.

Точно тогава срещнаха един селянин, който караше кола със сено.

— Странна работа — рече селянинът. — Цяла година не съм се сещал за майстор Андреа, а тази сутрин вие сте вторите, които питат за работилницата му!

— Вторите ли? — сепна се Леонардо.

— Да, вие двамата не сте първите, които днес ме питат за работилницата на майстор Андреа.

— А кой още?

— О, днес вече срещнах един мъж, който също се беше запътил натам.

Леонардо и Карло размениха изненадани погледи. Сетне Леонардо отново се обърна към селянина и попита:

— И що за човек беше това? Можете ли да го опишете?

— О, той не беше от хората, които лесно се забравят — подсмихна се селянинът. — Как би могъл да забрави човек, че такъв високопоставен господин изобщо е благоволил да го заговори. Той имаше шапка с цели три фазанови пера на главата. Беше изтупан като

паун! Носеше чорапи и сако със сребърни копчета. От едната му страна висеше мъничък меч, толкова лек, че явно служи само за украса. Във всеки случай това нещо не беше предназначено за бой, дори само заради скъпоценните камъни по дръжката. Аз бих се страхувал, че ще изпаднат от гнездата си, ако ударя яко с меча. Този човек беше богат, казвам ви! — Селянинът вдигна рамене. — Търговец от Флоренция може би — някой, който би могъл да си позволи такова облекло. А що се отнася до смешния му меч, едва ли ще му се наложи сам да се защитава с него, ако изобщо някой посмее да го нападне.

— И защо да не посмее? — почуди се Леонардо.

— Защото този човек бе придружен от двама въоръжени телохранители. Затова!

Селянинът беше много добронамерен и описа подробно пътя, който Леонардо и Карло трябваше да изминат до работилницата на майстор Андреа.

Леонардо пришпори коня да побърза.

— Това трябва да е той! — възкликна Леонардо, когато се отдалечиха. — Високопоставеният господин, за когото говореше селянинът, най-вероятно е същото Негово Превъзходителство, за което говореха бандитите!

— Дали пък не е по-вероятно това да е пратеникът на банка „Медичи“, когото очаква майстор Андреа?

— Не, той ще пристигне утре — възрази Леонардо.

По пътя момчетата непрекъснато се натъкваха на следите от конник, който най-вероятно беше добре облеченият господин, описан от селянина с каруцата.

Пристигнаха в работилницата на майстор Андреа ди Марко едва по обед.

Пред работилницата видяха три коня, вързани за една напречна греда.

— Не знам дали идеята да идваме тук беше добра — обади се Карло. — Тъй като гледам, малко сме позакъснели. Ако този богат господин наистина е Негово Превъзходителство...

— ... ще трябва да го поогледаме отблизо! — отвърна Леонардо и скочи от коня. — Ако искаш, остани тук и изчакай. Така ще можеш

бързо да препуснеш и да доведеш помощ, ако се наложи!

Но Карло не успя да му каже какво мисли, защото в този момент вратата на воденицата се отвори.

Майстор Андреа излезе навън заедно с един много богат и изискано облечен господин. Съпровождаха ги двама телохранители, чиито мечове бяха с нормални размери и не бяха украсени със скъпоценни камъни.

— Аз очаквах представител на банката едва утре — вайкаше се майстор Андреа. — А дотогава със сигурност щях да компенсирам щетите!

— Така ли? И как по-точно? — попита ехидно изисканият господин. Той постави ръка на обсипаната със скъпоценни камъни дръжка на малкия си меч. — Тепърва ще стане ясно дали ще ви бъде позволено да продължите да произвеждате хартия за нашата банка, но...

— Но господине, какво можех да направя аз! Тези бандити просто нападнаха работилницата!

— Вие носите отговорност за водния знак, както и за това, формата да не попада в неподходящи ръце, майстор Андреа! — рече строго изисканият господин. — Не си търсете извинения!

— Но, господине...

— Ще видим какво ще бъде решено — заяви студено високопоставената личност.

Той удостои Леонардо и Карло с бегъл поглед. След това направи знак на телохранителите да му помогнат да се качи на коня си и го пришпори театрално. Телохранителите също се метнаха на седлата и препуснаха след господаря си.

Майстор Андреа погледа известно време след тях, след това се обърна към Леонардо и Карло.

— Какво търсите отново тук?

— Бандата, която ви нападна, лагерува при работилницата на майстор Флавио — съобщи Леонардо. — А този мъж с неговия смешен меч и скъпоценните камъни най-вероятно е техният покровител!

— Говориш глупости! Това е Алберто Манчини, пълномощник на банка „Медичи“! Имаш ли някакво доказателство за небивалиците, които ми наговори?

— Не, трябва да призная, че това е само предположение.

И Леонардо разказа за всичко, което преживяха през последното денонощие. За пленничеството им в мазето на майстор Флавио и за разговорите на наемниците, които бяха подслушали.

— Този господин Манчини е бил тук по една-единствена причина! С появата си той е искал да предотврати вашето решение да съобщите за нападението на банка „Медичи“.

— Но каква му е ползата от това? — не вярваше на ушите си майстор Андреа. — Утре и без това тук ще дойде представител на банката. И най-късно тогава щях да си призная за нападението!

— Ако всичко вървеше по план, утре от бандата нямаше да има и следа край работилницата на майстор Флавио. Но се случи нещо, което никой не беше предвидил.

Майстор Андреа сложи ръце на кръста си.

— Така ли? И какво е то?

— Качеството на хартията, която изработи майстор Флавио, беше всичко друго, но не и задоволително и затова бандата ще остане при воденицата по-дълго от предвиденото. Затова Негово Превъзходителство, както бандитите наричат покровителя си, трябваше да се погрижи за безопасността на начинанието.

— А когато се появи действителният пратеник на банката?

— Предполагам, че бандата просто ще го залови и ще го държи в плен няколко дни — отвърна Леонардо.

— И защо, обясни ми, човек като Алберто Манчини, който заема много важен пост в банка „Медичи“ и очевидно е богат, ще наема банда нехранимайковци, за да крадат воден знак, с който да фалшифицира банкноти? Във всичко това няма никакъв смисъл.

— Аз също не знам какво е принудило господин Манчини да върши такива неща — призна Леонардо. — Но съм сигурен, че има някакво обяснение. Вероятно ще го открием...

— Ти ли, хлапе, ще го направиш? — попита майстор Андреа с дълбоко съмнение в гласа. Той прокара ръка през лицето си и поклати глава. — Изобщо не разбирам защо си губя времето и слушам тези небивалици. За мен вероятно всичко вече е свършило и трябва направо да затварям работилницата.

— Не вярвам, че положението е толкова безнадеждно — заяви Леонардо. — Все пак досега вие сте изработвали хартия с необходимото качество. Както се вижда от случая с майстор Флавио,

не всяка воденица може да постигне това! Заклевам ви, изпратете във Флоренция някой от вашите чираци с най-бързия кон, който имате. Необходимо е да се изпрати един отряд от градската стража, който да залови колкото се може по-скоро бандата при работилницата на майстор Флавио! А те после ще си признаят кой ги е наел.

— Но това е напълно безсмислено!

— Не, така ще намалите щетите на банката. А това със сигурност ще бъде във ваша полза. Освен това според мен вие и без това нямате друг избор... — Леонардо се метна отново на гърба на коня. — Независимо от това, как ще постъпите, майстор Андреа, ние сега трябва да продължим.

— Какво си намислил, момче?

— Ще проследя мъжа, за когото предполагам, че е Негово Превъзходителство. Знаете ли някоя странноприемница, която да е разположена между вашата работилница и тази на майстор Флавио?

— Само странноприемницата на стария Северио.

— И къде се намира тя?

— Където се пресичат двата най-големи пътя в околността. Там има едно село, Гроче.

Леонардо кимна. Преди да пришпори коня, той погледна още веднъж майстор Андреа и рече:

— Нали си спомняте вашето обещание?

— Какво обещание? — попита майстор Андреа объркано, но в последния момент все пак си спомни какво бе обещал на Леонардо веднага след нападението. — Ами да, естествено! Как бих могъл да забравя...

— Трябва да знаете, че на мен действително много спешно ми е необходима хартия — призна Леонардо. — Но затова можем да поговорим и по-късно!

Момчето пришпори коня и препусна по пътя към странноприемницата на стария Северио.

В РЪЦЕТЕ НА ПРАВОСЪДИЕТО

И така, Леонардо и Карло поеха по следите на Алберто Манчини и двамата му придружители.

— Мислиш ли, че майстор Андреа ще последва съвета ти и ще изпрати някого във Флоренция? — попита Карло по едно време.

— Всъщност най-добре ще е самият той да отиде във Флоренция — поклати глава Леонардо. — Боя се обаче, че той няма да направи нищо.

— Може би е ред ние да проявим разум и да обърнем коня. Нали вече научихме всичко.

— Не, това са само предположения. Дали наистина всичко е така, никой още не би могъл да каже. Пък и без това за мен случаят ще е приключен, едва когато формата за водния знак се върне при собственика си...

— ... и майстор Андреа от чиста благодарност ти подари една купчина хартия — довърши Карло.

— Точно така! — кимна Леонардо.

— Впрочем аз зная странноприемницата на стария Северио — рече накрая Карло. — Баща ми ги снабдява непрекъснато с всевъзможни стоки. А аз доста често го придружавам при неговите пътувания.

— Разбирам. Тогава би могъл да водиш, в случай че се объркаме.

— Е, не знам пътя чак толкова добре. Добре че засега можем да следваме дирите на онези тримата.

Леонардо изпъшка.

— Слава богу!

Когато странноприемницата на стария Северио най-сетне изникна пред очите им, конете на Алберто Манчини и двамата му придружители още стояха пред портите ѝ. Това означаваше, че не бе

минало много време от идването им, иначе животните отдавна щяха да са разседлани и отведени в конюшните.

— А сега какво? — попита Карло. — Този път, преди да приближим странноприемницата дори само с една-единствена конска крачка, първо ще ми кажеш какъв е твоят план. Не искам да преживявам още веднъж такъв провал, какъвто имахме в работилницата на майстор Флавио. Кой знае в каква дупка ще ни пъхнат този път!

Леонардо въздъхна.

— План, та план... — подигра се той на приятеля си. — Някои неща не могат да се разрешат с предварителен план. Трябва просто да се изчака и да се види какви възможности ще изникнат.

— Аха, разбирам — например възможността да спим в тъмно подземие до сандък с говежди кости! — отвърна ядосано Карло. — Смятам, че има и много по-добри възможности от тази.

Внезапно от храстите се дочу шумолене. Изпращя клон. Леонардо се обърна стреснат.

От храстите се надигна въоръжен мъж с арбалет в ръка.

— Спри на място и слизай от коня! — нареди той.

Друг въоръжен мъж изскочи от храстите от другата страна на пътя. Носеше меч на кръста и аркебуз на гърба си. Плащът му беше вързан с шарфа на градската стража на Флоренция. Той хвана коня на Леонардо и Карло и го поведе след себе си, така че да не стои повече на пътя и да не се вижда откъм странноприемницата.

В следващия миг околните храсти зашумоляха и поне трийсетина мъже изпъзяха от скривалищата си. Двамата стражи свалиха децата от коня.

— Но какво става тук? — извика Леонардо.

— Спокойно, спокойно! — прекъсна го един от мъжете.

А друг добави:

— Тези хлапета за малко да развалят всичко.

— Леонардо! — възкликна внезапно един добре познат глас.

Леонардо се обърна и видя сред въоръжените мъже баща си. — Леонардо! Карло! Какво, за бога, правите тук?

— Това е дълга история — рече Леонардо, докато се хвърляше в прегръдките на баща си.

— Вие сте продължили да разследвате случая с откраднатия воден знак, прав ли съм? — ахна господин Пиеро. — Точно това, което не биваше да правиш!

— А ти пък очевидно си успял да убедиш някого във Флоренция и в банка „Медичи“, че трябва да се действа бързо — отвърна Леонардо.

— Да, тук съм заедно с капитан Барези от градската стража и няколко души от банка „Медичи“, за да спасим каквото все още може да се спаси. Когато фалшивите банкноти се появят на пазара, щетите ще са непоправими. Никой вече няма да се доверява на полиците на банка „Медичи“.

— Тогава вие сте дошли тук, за да заловите Алберто Манчини — заключи Леонардо.

Господин Пиеро кимна.

— Точно така — значи и това сте разкрили. Алберто Манчини е бил освободен наскоро от служба в банката, защото се е забъркал в измамнически дела. След това изчезнал безследно. Но преди това поръчал на един флорентински занаятчия да му направи копие на печата, с който подпечатват банкнотите в банка „Медичи“.

— Е, сега вече всичко си дойде на мястото! — провикна се Леонардо. — Онова, което му е липсвало, са били формата за водния знак и достатъчно хартия с водния знак на Медичите.

— Точно така.

— Наемниците, на които е било платено да откраднат формата за водния знак, лагеруват при работилницата на майстор Флавио — обясни Леонардо. — И тъй като майсторът не е успял да изработи достатъчно качествена хартия с водния знак на Медичите, всичко трябва да се преработи отново. — Леонардо се усмихна. — Това означава, че капитан Барези има достатъчно време да залови бандата!

Капитан Барези изчака, докато един от двамата телохранители на Негово Превъзходителство излезе пред странноприемницата, за да отведе конете в конюшната.

Конюшната се намираше от задната страна на сградата и след като телохранителят изчезна с конете зад ъгъла, капитан Барези даде знак и мъжете му щурмуваха странноприемницата.

Леонардо много искаше да наблюдава всичко от непосредствена близост, но баща му, естествено, не позволи.

Едва когато Манчини и неговите хора бяха заловени и вързани, на момчетата им беше разрешено да се приближат до странноприемницата.

— Протестирам най-остро! — горещеше се Манчини. — Това е престъпление! Дръзко отвличане! Толкова ли е могъщо семейство Медичи, че да може да си позволява всичко?

Но Манчини стана тих като мишка, когато един от хората на капитан Барези донесе от неговата стая копието от печата на Медичите.

— Във Флоренция ще ви изправят пред съд! — обеща капитан Барези.

След това цялата група потегли към работилницата на майстор Флавио. Леонардо и Карло осведомиха капитана колко човека лагеруват там под командването на наемника Руджеро.

— Формата за водния знак в момента вероятно е в ситото и всички усилено работят новата партия хартия — предположи Леонардо.

— Е, тогава ще можем да съберем достатъчно доказателства — поклати глава капитан Барези.

Тъй като не искаха да позволят на Руджеро и неговите хора да се изплъзнат, тръгнаха, без да са отпочинали.

Късно следобед приближиха работилницата на майстор Флавио. Капитан Барези и отрядът му имаха числено превъзходство, но все пак той трябваше да остави част от хората си да охраняват тримата пленници.

Господин Пиеро, Леонардо и Карло заедно с пленниците и техните стражи, както и представителят на банка „Медичи“ изостанаха назад, докато капитанът и отрядът му обкръжиха воденицата.

Леонардо се обърна към представителя на банка „Медичи“, чието име междуременно беше узнал. Той се казваше Паоло Кариола.

— Вие ли сте човекът, който трябваше да вземе утре формата за водния знак от майстор Андреа ди Марко? — заговори Леонардо изискания господин, чието облекло беше почти толкова екстравагантно, колкото и това на Алберто Манчини. Но поне Паоло Кариола не носеше фалшив меч, обсипан със скъпоценни камъни.

— Да, аз съм — потвърди Паоло Кариола. — Имах късмет, че баща ти съобщи за нападението над воденицата на майстор Андреа.

— Майстор Андреа няма никаква вина, господин Кариола. Той се грижеше много всеотдайно за формата за водния знак. Но никой майстор на хартия няма шанс срещу аркебузи и арбалети.

— Възможно е — кимна Кариола. — Във всеки случай банка „Медичи“ е много благодарна на баща ти и на теб, разбира се. Това няма да бъде забравено.

— Това означава ли, че баща ми ще прави повече сделки за семейство Медичи?

Кариола се усмихна.

— Да, на това може да се разчита — потвърди той.

В този момент от воденицата прогърмяха изстрели. Хората на Руджеро бяха призвани да се предадат. Някои от тях изтеглиха мечовете си. Нямахме как да подготвят толкова бързо аркебузите си за стрелба, а и арбалетите също трябваше първо да бъдат заредени. Но когато отекнаха още два предупредителни изстрела от различни посоки, членовете на бандата се предадоха.

Хората на капитан Барези нахлуха във воденицата и заловиха майстор Флавио. Откраднатата форма за водния знак беше взета от ситото. Един от хората на капитан Барези я занесе веднага на Паоло Кариола, който я пое със задоволство.

Хартията, произведена до този момент в работилницата, също беше конфискувана.

— Какво ще стане сега с тази хартия? — попита Леонардо баща си.

Господин Пиеро вдигна рамене.

— Ще бъде доказателствен материал и ще се използва по време на процеса.

— А след това?

— Ако си въобразяваш, че ще ти дадат от нея, трябва да те разочаровам! На грешен път си!

— Но защо? Господин Кариола каза, че нашите заслуги няма да бъдат забравени!

Господин Пиеро сложи с усмивка ръка на раменете на сина си.

— Да, но никой не би раздавал просто така хартия с водния знак на Медичите — дори когато качеството ѝ не позволява да се използва

за банкноти или други документи. Най-вероятно цялата партида ще бъде преработена.

Леонардо въздъхна.

Колко много рисунки можеше да направи на тази хартия!

Малко по-късно господин Пиеро, Леонардо и Карло се разделиха с отряда на капитан Барези и потеглиха към Винчи.

Беше почти полунощ, когато най-сетне влязоха в селцето. За щастие, неприятностите на Леонардо с дядо му и на Карло с родителите му не надхвърлиха границите на обичайното. Всички бяха толкова доволни от благополучното завръщане на момчетата, че ядът им бързо премина.

При следващото си пътуване до Флоренция господин Пиеро щеше да отведе със себе си коня, с който Леонардо и Карло избягаха от воденицата на Флавио, и да го предаде на градската стража. В края на краищата, той принадлежеше на един от хората на Руджеро.

Няколко дни по-късно двете момчета изведоха кобилата Марчела от конюшната и потеглиха към воденицата на майстор Андреа.

— Държа на обещанието, което ти дадох тъй лекомислено — рече майстор Андреа. — Събрал съм ти купчина хартия. Ето, вземи я и я използвай, както намериш за добре. Признавам, че всъщност е твърде скъпа, за да бъде запълнена с драскулките на едно дете, но не съм човек, който ще вземе да се отмята от думата си!

— Трябва да помислите върху моето предложение — рече Леонардо.

— Кое предложение?

— Да използвате дърво за производството на хартия!

— Ох, престани, моля те! По-добре ми направи предложение как да поправя достатъчно бързо винтовата преса, която тези бандити ми строшиха, та да си изпълня поръчките в срок.

— Значи работилницата ви върви добре?

Майстор Андреа кимна с въздишка на облекчение.

— Да, банка „Медичи“ ще продължи да работи с мен. За да мога да насмогна с поръчките, приех учениците на майстор Флавио. След

като той е в затвора, във воденицата му едва ли скоро отново ще се изработва хартия. И съвсем между нас... Те и без това не бяха научили много при майстор Флавио!

— Има ли между тях случайно един чирак с червена коса? — попита Леонардо.

Но преди майстор Андреа да успее да отговори, вратата на воденицата се отвори и оттам излезе Джакомо.

— Майсторе, спешно ни трябва още пирони за винтовата преса — извика той и смигна на Леонардо и Карло.

Издание:

Алфред Бекер. Кражбата на водния знак

ИК „Фют“, София, 2012

Редактор: Албена Раленкова

ISBN: 978-954-625-794-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.